

“Ἐγὼ εἰμι
ἡ ὁδὸς
καὶ ἡ ἀλήθεια
καὶ ἡ ζωὴ,,
(Ἰωάν. 18' 6)

ZQH

ΟΡΘΟΔΟΣΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ἰδρυτής: Ἀρχιμ. ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΜΑΤΘΟΠΟΥΛΟΣ † 1929

“Τὰ ρήματα,
ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν,
ἀνεῦμά ἐστι
καὶ ζωὴ ἐστι,,
(Ἰωάν. 5' 63)

Ἔτος 105ον | Μάιος 2015 | 4290

«ΚΟΙΝΩΝΟΙ ΘΕΙΑΣ ΦΥΣΕΩΣ»

Η ΕΟΡΤΗ τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου θεωρεῖται ἀπὸ πολλοὺς Χριστιανούς ὡς μία ἀπλή καὶ συννησιμένη ἑορτή, ἴσως ἐπειδὴ γιορτάζεται στὰ μέσα τῆς ἑβδομάδος καὶ μάλιστα σὲ ἐργάσιμη ἡμέρα. Λίγοι γνωρίζουν ὅτι οἱ μεγάλοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας τὴν ἔβαζαν πάντα σὲ ἴση μοῖρα μὲ τὴν Ἀνάστασι καὶ τὴν Πεντηκοστή. Πράγματι ἡ ἑορτὴ τῆς Ἀναλήψεως ἔχει τεράστια πνευματικὴ σημασία.

Ἡ Ἀνάληψις εἶναι ὁ «δοξασμός» τοῦ Υἱοῦ τοῦ Ἀνθρώπου, ἡ ὑψωσις καὶ ἡ εἰσαγωγή του στὸν οὐρανό. Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ συνέτριψε τὴ δύναμι τῆς ἁμαρτίας καὶ κατέλυσε τὸ κράτος τοῦ Διαβόλου, ἐπιστρέφει θριαμβευτῆς στοὺς Οὐρανοὺς φέρνοντας μαζί του στοὺς ὤμους του τὸ χαμένο πρόβατο ποὺ ξαναβρῆκε, τὸν ἄνθρωπο. Ὁ Χριστός, ἀληθινὸς Θεός, ἀλλὰ καὶ ἀληθινὸς ἄνθρωπος, ἀνέρχεται καὶ κάθεται ἐπάνω σὲ βασιλικὸ θρόνο «**ἐν δεξιᾷ τῆς μεγαλοσύνης, δηλαδὴ τοῦ Θεοῦ, ἐν ὑψηλοῖς**» (Ἐβρ. α' 3), ἐγκαινιάζοντας ἔτσι τὴ θέωσι τοῦ ἀνθρώπου.

Μὲ ἄλλες λέξεις, χάρις στὴν Ἀνάληψι τοῦ Κυρίου, ὁ οὐρανός, ἡ ὑπερφυσικὴ ζωὴ τῆς ἐπικοινωνίας μὲ τὸν ζῶντα Θεό, ποὺ παρέμενε κλειστός, ἐξαιτίας τῆς «παρακοῆς» καὶ τῆς «πτώσεως» τοῦ Ἀδάμ, ἀνοίγεται καὶ πάλι στοὺς ἀνθρώπους. Ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ τώρα νὰ πραγματοποιήσῃ τὸν προορισμό του, τὸ «**θέλημα τοῦ Πατρὸς ἡμῶν τοῦ ἐν οὐρανοῖς**». Μπορεῖ νὰ γίνῃ μὲ τὴ χάρις τοῦ Θεοῦ «**κοινωνὸς θείας φύσεως**», «*τῷ πατρικῷ θρόνῳ συγκαθέδρος*», «*ὁμόθεος καὶ ἰσόθεος*», ὅπως ἔλεγαν οἱ Πατέρες.

Εὐκόλα ἀντιλαμβάνεται κανεὶς τὴν ἐπικαιρότητα τοῦ μηνύματος τῆς ἑορτῆς αὐτῆς γιὰ τὴν ἐποχὴ μας. Ἐνῶ ἐνθουσιαζόμαστε καὶ πανηγυρίζουμε, ἐπειδὴ κατορθώσαμε νὰ διασπάσουμε τὸ φράγμα τῆς γίνινης βαρύτητας καὶ νὰ καταστήσουμε δυνατὲς τὶς πτήσεις στὸ διάστημα, ἡ Ἐκκλησία ἔρχεται μὲ τὴν ἑορτὴ τῆς Ἀναλήψεως νὰ διακηρύξῃ ὅτι: Προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὄχι ἀπλῶς νὰ φθάσῃ στὸν α ἢ β πλανήτη, ἀλλὰ νὰ ὑψωθεῖ μὲ τὸν Χριστό.

Πέραν ὅμως τῆς ἐπικαιρῆς αὐτῆς ἐφαρμογῆς ὑπάρχει ἡ ἄλλη, ἡ μόνιμη. Ἡ Ἀνάληψι τοῦ Χριστοῦ εἶναι τὸ «σημεῖον», ποὺ μᾶς βεβαιώνει ὅτι πρᾶγματι νικήθηκαν οἱ δυνάμεις τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου καὶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀπολυτρώθηκε ἀπὸ τὴ φοβερὴ τυραννία τους. Καὶ συνάμα εἶναι ὁ «ἄρρα-

βών», ἡ βάση καὶ ἐγγύησις τῆς ἐλπίδος μας ὅτι θὰ ζήσουμε καὶ ἐμεῖς ἀληθινὰ μὲ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, ὅπως ζεῖ ἤδη στοὺς Οὐρανοὺς ἡ «σὰρξ», ἡ ἀνθρώπινη φύσις τοῦ Κυρίου μας. Ὁ ἀναληφθεὶς Ἰησοῦς, ὅπως μᾶς διαβεβαιώνει ὁ ἀπόστολος Παῦλος στὴν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολή, εἰσῆλθε στοὺς οὐρανοὺς ὡς «**πρόδρομος**» δικός μας καὶ ὡς αἰώνιος «**ἀρχιερεὺς**» καὶ «**μεσίτης**» μας.

Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος εἶχε βεβαιώσει τοὺς μαθητὰς Του: «**Συμφέρει ὑμῖν ἵνα ἐγὼ ἀπέλθω. Ἐὰν γὰρ ἐγὼ μὴ ἀπέλθω, ὁ παράκλητος οὐκ ἐλεύσεται πρὸς ὑμᾶς· ἐὰν δὲ πορευθῶ, πέμψω αὐτὸν πρὸς ὑμᾶς**» (Ἰωάν. 15' 7). Ἡ θεωθεῖσα καὶ ἀναληφθεῖσα σὰρκα του ἔγινε ἡ οὐράνια τρόπον τινα γέφυρα, διὰ τῆς ὁποίας τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἔρχεται σὲ μᾶς στὴ γῆ καὶ μᾶς ζωοποιεῖ, μᾶς ἀποσπᾷ ἀπὸ τὸν θανατηφόρο ἐναγκαλισμὸ τῆς ἁμαρτίας καὶ μᾶς καθιστᾷ παιδιὰ τοῦ Θεοῦ. Ἐγινε τὸ μέσον διὰ τοῦ ὁποίου ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ξεχύνεται στὶς καρδιές μας καὶ μᾶς κάνει νὰ ἀναφωνοῦμε, παρ' ὅλες τὶς πλάνες καὶ τοὺς πειρασμοὺς τοῦ παρόντος αἰῶνος, «**Ἀββὰ ὁ Πατήρ**». Ἐγινε ὁ ἀγωγός, διὰ τοῦ ὁποίου ἡ θεία ζωὴ ρεεῖ στὶς ψυχές μας καὶ ἐγκαινιάζει ἐκεῖ τὴν βασιλεία τοῦ Θεοῦ, τὴ ζωὴ τῆς ἀναστάσεως καὶ τῆς μεταμορφώσεως. Ἐγινε μὲ μία λέξη, ἡ πηγὴ ἀπὸ τὴν ὁποία ἀναβλύζει τὸ θεῖο ὕδωρ τῆς χάριτός του καὶ τὸ θεῖο αἷμα τῆς θυσίας του, ποὺ καθαρίζουν, συμφιλιώνουν καὶ μεταβάλλουν ἐμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς καὶ ἀλληλοδιηρημένους σὲ κοινωνοὺς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, σὲ Ἐκκλησία Θεοῦ, προορισμένη νὰ ζήσει αἰωνίως «**εἰς σὰρκα μίαν**» μὲ τὸν Κύριο καὶ Σωτῆρα τῆς. Εἶναι καιρὸς νὰ καταλάβουμε ὅτι προορισμὸς μας ὑψιστος καὶ μοναδικός, εἶναι ἡ θέωσή μας, ἡ ἐπιστροφή μας στὰ ὀλόφωτα βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

**Χάρις στὴν Ἀνάληψι
τοῦ Κυρίου, ὁ οὐρανός,
ἡ ὑπερφυσικὴ
ζωὴ τῆς ἐπικοινωνίας
μὲ τὸν ζῶντα Θεό, ποὺ
παρέμενε κλειστός,
ἐξαιτίας τῆς «παρακοῆς»
καὶ τῆς «πτώσεως»
τοῦ Ἀδάμ, ἀνοίγεται
καὶ πάλι στοὺς
ἀνθρώπους.**

Τὸ φιλάνθρωπο μυστήριο

Ἐπιμένει καὶ μιὰ τρίτη προϋπόθεση γιὰ τὴν μετάνοια, ποῦ θὰ τὴν λέγαμε πρώτη. Δὲν ἀρκεῖ μονάχα ἡ ὁμολογία, χωρὶς τὸν ἐσωτερικὸ συγκλονισμό, χωρὶς τὸ **«καρδιὰν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην»**. Ἄς μὴν ξεχνᾶμε, πὼς κάνουμε λόγο γιὰ τὸ μυστήριο τῆς μετανοίας. Προηγεῖται ἡ μετάνοια καὶ ἀκολουθεῖ ἡ ἐξομολόγησις. Χωρὶς τὴν πρώτη ἢ δεύτερη μπαίνει στὸ κῶρο τῆς ρουτίνας.

* * *

Ἐκείθαρον καὶ ἐδῶ ἡ τοποθέτησις τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ ἅγιος Κλήμης ὁ Ῥώμης τονίζει, ὅτι στὴν ἐξομολόγησις, γιὰ νὰ εἶναι ἀληθινή, πρέπει νὰ ὑπάρχει καὶ νὰ προηγῆται τὸ συντετριμμένο πνεῦμα. Αὐτὴ εἶναι ἡ εὐάρεστη στὸν Θεὸ θυσία: **«Καλὸν ἀνθρώπῳ ἐξομολογεῖσθαι περὶ τῶν παραπτωμάτων... Θυσία γὰρ τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον»**.

Συχνὲς εἶναι οἱ προτροπὲς τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου. Προχωρεῖ ὁ ἴδιος σὲ μιὰ βαθιὰ ἀνάλυσις τῆς μετανοίας:

«Μετάνοια εἶναι ὄχι αὐτὴ ποῦ λέγεται μὲ λόγια, ἀλλὰ αὐτὴ ποῦ δείχνεται πάνω στὰ πράγματα: Ἡ μετάνοια ποῦ καθαρίζει τὸν ρύπο τῆς ἀμαρτίας ἀπὸ τὴν καρδιά. «Λούσασθε, λέει ὁ Θεός, καὶ γίνετε καθαροί. Βγάλτε τὶς πονηρίες ἀπὸ τὶς καρδιές σας, μπροστὰ στὰ μάτια μου».

«Ποτὲ νὰ μὴν ἀπελπίζεται ὁ Χριστιανός, ἐὰν ἐξ ἀδυναμίας ἢ ἀπροσεξίας ἀμαρτήσῃ... Ἡ ἀπελπισία, ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶναι ἀλλοτρία τοῦ πνεύματος τοῦ Χριστοῦ, εἶναι καὶ νέκρωσις καὶ θάνατος τῆς ψυχῆς».

π. Εὐσέβιος Ματθόπουλος

Τί χρειάζεται ἡ λέξη αὐτή; Δὲν εἶναι περιττή; Τὸ «βγάλτε τὶς πονηρίες ἀπὸ τὶς καρδιές σας» δὲν εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ μᾶς τὰ πεῖ

ὄλα; Γιατί, λοιπόν, αὐτὸ τὸ «μπροστὰ στὰ μάτια μου»; Γιατί; Ἐπειδὴ διαφορετικὰ βλέπουν τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων καὶ διαφορετικὰ βλέπει τὸ μάτι τοῦ Θεοῦ. «Ὁ ἄνθρωπος βλέπει τὸ πρόσωπο, ὁ Θεὸς τὴν καρδιά». Μὴ νοθεύετε τὴ μετάνοια μὲ τὴν τυποποίησίν της, ἀλλὰ δεῖξτε τοὺς καρπούς της μπροστὰ στὰ μάτια μου, ποῦ ἐρευνοῦν καὶ γνωρίζουν τὰ κρυφὰ βάθη τῆς καρδιάς σας.»

Ἡ μετάνοια σὲ ὅλο τὸ μεγαλεῖο της. Τὴν μετάνοια δὲν προφέρουν ἀπλῶς τὰ χεῖλη. Τὴ βεβαιώνουν καὶ τὴν ἐπικυρώνουν τὰ ἔργα. Δὲν εἶναι λόγια, ποῦ δὲν ἀγγίζουν τὴν καρδιά. Εἶναι συγκλονισμὸς **«συντετριμμένης»** καρδιάς, ποῦ φθάνει ὡς τὰ χεῖλη. Δὲν γίνεται μόνο ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων. Γίνεται πρώτα μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ Θεοῦ. Πραγματοποιεῖται **«κατ' ἐνώπιον Θεοῦ»**.

Νὰ γιὰ τὴν οἱ Πατέρες συνδέουν τὴν ἐξομολόγησις μὲ τὸν **«αὐτοκατοπτρισμό»**, μὲ τὴν ἔρευνα τῆς

συνειδήσεως, μὲ τὴν **«ἐνδόμυχη συντριβή»**, μὲ τὴν **«ἐσωτερικὴ μετάνοια»**, χωρὶς τὴν ὁποία ἡ ἐξωτερικὴ καταστάσει πρόσχημα καὶ τύπος.

Ἐδῶ πρέπει νὰ ἐπισημάνουμε ἕναν ἀπὸ τοὺς πιὸ ὑπουλοὺς κινδύνους, ποῦ ἀπειλοῦν τὴν μετάνοια. Πρόκειται γιὰ τὴν ἀπελπισία καὶ τὴν ἀπογοήτευσιν. Εἶναι ἀνάγκη νὰ προσέξουμε πολὺ τὸν κίνδυνο αὐτὸ γιὰ τὴν παρουσιάζεται καμουφλαρισμένος.

Γράφει ὁ ἀείμνηστος π. Εὐσέβιος Ματθόπουλος: **«Ποτὲ νὰ μὴν ἀπελπίζεται ὁ Χριστιανός, ἐὰν ἐξ ἀδυναμίας ἢ ἀπροσεξίας ἀμαρτήσῃ... Ἡ ἀπελπισία, ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶναι ἀλλοτρία τοῦ πνεύματος τοῦ Χριστοῦ, εἶναι καὶ νέκρωσις καὶ θάνατος τῆς ψυχῆς»**.

Χειρότερη ἡ ἀπελπισία ἀπὸ τὴν ἀμαρτία. Πέσαμε στὸν ἀγῶνα; Τραυματισθήκαμε στὴ φωτιὰ τῆς μάχης; Ἡ ἀμαρτία μᾶς πλήγωσε βαριά; Τί θὰ γίνεαι τώρα; Κρίσιμη στιγμή. Πιὸ πολὺ ἀπὸ τὰ τραύματα κινδυνεύουμε ἀπὸ τὴν ἠττοπάθεια καὶ τὴν ἀπογοήτευσιν. Ἡ ἀπελπισία ἀρχίζει νὰ μᾶς τραγουδαίει τὸ ὑπόλο μοιρολόγι της; Χάθηκε τώρα τὸ πᾶν γιὰ σένα. Δὲν ὑπάρχει πιὰ καμιὰ ἐλπίδα σωτηρίας.

* * *

Καὶ ὅμως τίποτα δὲν χάθηκε, ἂν δὲν χάθηκε ἡ ἐλπίδα. Ἄν ὅμως χαθεῖ ἡ ἐλπίδα, τότε χάθηκε τὸ πᾶν. Μὲ τὴν ἐλπίδα καὶ πάλι σηκώνεται ὁ ἀγωνιστὴς καὶ προχωρεῖ καὶ νικᾷ καὶ θριαμβεῖ. Γιατί νὰ ἀπελπισθοῦμε; Ποιὸς μᾶς εἶπε, πὼς οἱ μαχητὲς δὲν πληγώνονται; Τὰ τραύματα τῆς μάχης δὲν εἶναι ντροπή. Ἡ λιποταξία καὶ ἡ ἐγκατάλειψιν εἶναι ὄνειδος.

«Ποτὲ μὴν ἀπελπίζεσαι, ἄνθρωπε, λέει ὁ Χρυσόστομος. Μονάχα γιὰ ἐκεῖνον ἀπελπίσῃς, ποῦ ἀπελπίζεται ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του. Κανένας δὲν πρέπει νὰ ἀπογοητεύεται γιὰ τὴ σωτηρία του... Ἀμαρτήσῃς; Μετανόησε. Χιλιάδες φορὲς ἀμαρτήσῃς; Χιλιάδες φορὲς μετανόησε».

Ἀπὸ ποῦ ἀντλοῦσε αὐτὴ τὴ βεβαιότητα; Ἀπὸ τὴν ἀπειρὴ ἀγάπην τοῦ Θεοῦ. Ἀπὸ τὴ σταυρικὴ θυσία τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ. Ἀπὸ τὸν ὠκεανὸ τῆς θείας φιλάνθρωπιας. Ἐκεῖ, ὅταν πέσει καὶ ἡ πιὸ μεγάλη φωτιὰ τῆς ἀμαρτίας, σβήνεται καὶ χάνεται.

«Ἱατρεῖο εἶναι ἐδῶ, ὄχι δικαστήριο. Δὲν ζηταίει εὐθύνες γιὰ τὰ ἀμαρτήματα, ἀλλὰ συγκώρησι τῶν ἀμαρτημάτων προσφέρει» ὁ Θεός, προσθέτει τὸ χρυσοστόμα τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ συνεχίζει μὲ ἀκαταμάχητη ἐπιχειρηματολογία:

«Κανένας νὰ μὴν ἀπογοητεύεται γιὰ τὴν σωτηρία του. Εἶσαι ἀσεβής; Σκέψου τοὺς μάγους. Εἶσαι ἀρπαγας; Θυμήσου τὸν Τελώνη. Εἶσαι ἀνήθικος; Σκέψου τὴν ἀμαρτωλὴ γυναῖκα. Εἶσαι φονιάς; Φέρε στὴ σκέψην σου τὸν ληστή. Εἶσαι παράνομος; Σκέψου τὸν Παῦλο, ποῦ ἦταν βλάσφημος καὶ μετὰ ἔγινε Ἀπόστολος. Πρῶτα ἦταν διώκτης καὶ ὕστερα κήρυκας τοῦ Εὐαγγελίου. Ἦταν ζιζάνιο καὶ ἔγινε σιτάρι. Ἦταν λύκος καὶ ἔγινε ποιμένας. Εἶδες μέγεθος κακίας; Εἶδες ὅμως καὶ ἀνυπέρβλητη ἀρετή; Εἶδες ἀνταρσία δούλου; Εἶδες καὶ φιλάνθρωπία Κυρίου;»

«Ἀγαπῶμεν... ἔργω καὶ ἀληθείᾳ»

Θὰ ἤμασταν ἐξωπραγματικοὶ ἂν δὲν τὸ ἀναγνωρίζαμε: Ἡ ἀπόστασι ἀνάμεσα στὴ γνώση καὶ στὴν πράξι, στὴ θεωρία καὶ στὴν ἐφαρμογή, στὰ λόγια καὶ στὰ ἔργα, στὶς καλὲς προθέσεις καὶ στὴν ὑλοποίησή τους, εἶναι μεγάλη. Συχνὰ πολὺ μεγάλη. Γνωρίζουμε πολλὰ καὶ λίγα προτείνουμε. Λέμε λόγια πολλὰ καὶ ὥραϊες σκέψεις καὶ ὅταν ἔρχεται ἡ ὥρα τῆς ἐφαρμογῆς, τὰ λησμονοῦμε. Τὸ ἀκόμα χειρότερο εἶναι, ὅτι συχνὰ ὄχι ἀπλῶς ἀδιαφοροῦμε, ἀλλὰ κάνουμε τὸ ἀντίθετο ἀπὸ αὐτὸ ποὺ διακηρύττουμε. «Ὅ,τι ἀκριβῶς ἀναφέρει ὁ ἀπόστολος Παῦλος: **«Ὁ κηρύσσων μὴ κλέπεται κλέπεις; Ὁ λέγων μὴ μοιχεύειν μοιχεύεις; Ὁ βδελυσσόμενος τὰ εἶδωλα ἱεροσυλεῖς;»** (Ρωμ. β' 21-22).

Ἄς ἔλθουμε στὴν πρώτη καὶ μεγάλη ἐντολὴ τῆς ἀγάπης. «Ὅλοι μας τὴν γνωρίζουμε καὶ τὴν ἀποδεχόμεθα. **«Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν»** (Ματθ. κβ' 39) εἶναι ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ. Καὶ μόνον αὐτό; **«Τὸ ἀγαπᾶν τὸν πλησίον ὡς ἑαυτὸν πλεῖον ἔστι πάντων τῶν ὀλοκαυτωμάτων καὶ θυσιῶν»** (Μάρκ. ιβ' 33). Τὸ νὰ ἀγαπάει, δηλαδὴ, κανεὶς τὸν πλησίον του ὅπως τὸν ἑαυτὸν του, ἀξίζει πιὸ πολὺ ἀπὸ ὅλα τὰ ὀλοκαυτώματα τῶν θυσιαστηρίων καὶ ἀπὸ ὅλες τὶς θυσίες. Ἡ πιὸ εὐάρεστη στὸν Θεὸ λατρεία δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν ἀγάπην. Ὑπάρχει Χριστιανὸς ποὺ θὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν ἀξία τῆς ἀγάπης καὶ θὰ ἀρνηθεῖ τὴν χρησιμότητά της; Ἀσφαλῶς ὄχι. Γιατὶ ἀπὸ τὴν στιγμή ποὺ θὰ ἀμφισβητήσῃ καὶ θὰ ἀρνηθεῖ τὴν ἀγάπην ἀρνεῖται τὴν χριστιανικὴ του ιδιότητα. Παύει νὰ εἶναι Χριστιανός.

Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος τὸ τόνισε στοὺς μαθητὲς Του: **«Ἐν τούτῳ γινώσκονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστε, ἐὰν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις...»** (Ἰωάν. ιγ' 35). Τὸ σημεῖο ἀναγνωρίσεώς σας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι εἴσατε μαθητὲς μου, θὰ εἶναι ἡ ἀγάπην. **«Ἀφείς τὰ θαύματα ἃ ἔμελλον ποιεῖν ἀπὸ τῆς ἀγάπης αὐτοὺς χαρακτηρίζει»** (Χρυσόστομος). Δὲν θὰ σᾶς ἀναγνωρίσουν ἀπὸ τὰ θαύματα, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἀγάπην. Παραπάνω ἀπὸ τὰ θαύματα εἶναι ἡ ἀγάπην. Θὰ βρεθοῦν πολλοὶ ποὺ θὰ ἀμφισβητήσουν τὰ θαύματα. Μπροστὰ ὅμως στὴν ἀγάπην θὰ σταθοῦν μεσεβασμὸ καὶ θαυμασμὸ καὶ οἱ πιὸ ἄσπονδοι ἐχθροί. Αὐτὸ φανερώνει ἰδιαίτερα ἡ ἱστορία τῆς πρώτης Ἐκκλησίας. **«Ἀγαπάει ὁ ἕνας τὸν ἄλλο πρὶν ἀκόμα γνωρισθοῦν»** ἔλεγε γιὰ τοὺς Χριστιανούς ὁ Μινούκιος Φίλιξ. **«Κοιτάξτε πῶς οἱ Χριστιανοὶ ἀγαπῶνται μετὰ ξύτους»** ἔλεγαν οἱ ἀντίπαλοί τους. Γιὰ τὸν Χριστό, λοιπόν, ἡ ἀγάπην εἶναι τὸ ἰδεῶδες στὸ ὅποιο πρέπει νὰ ἀποβλέπουν καὶ νὰ ἐφαρμόζουν οἱ μαθητὲς Του. Αὐτὸ πρότεινε καὶ αὐτὸ καθόρισε ὡς κανὸνα ζωῆς καὶ πορείας γιὰ κάθε πιστό. Ἀρχὴ καὶ τέλος τῆς πνευματικῆς ζωῆς καὶ τῆς κοινωνικῆς ἀναστροφῆς ἡ ἀγάπην. Ποιὰ ἀγάπην; Μᾶς τὴν προσδιόρισε: **«Ἐντολὴν καινὴν δίδωμι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς»** (Ἰωάν. ιγ' 34). Ἡ ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ ξεπερνάει κάθε προηγούμενη. Ἀγκαλιάζει ὄχι μόνον τοὺς φίλους, ἀλλὰ καὶ τοὺς

ἐχθρούς. Δὲν περιορίζεται μόνον στὴν συγχώρησι τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ καὶ στὴν εὐεργεσία τους. Τοὺς εὐεργετεῖ καὶ φθάνει μέχρι καὶ αὐτὴ τὴν ὑπέριστα θυσία καὶ τῆς ζωῆς γιὰ χάρην τους.

Αὐτὸ μᾶς λέει τὸ **«καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς»**. Ἐδῶ βρίσκεται τὸ νέο τῆς ἀγάπης. Ἡ ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ ἔφθασε σὲ τέτοιο βαθμὸ, ὥστε νὰ μὴν ὑπολογίσει οὔτε τὴν ζωὴ Του, ἀλλὰ νὰ θυσιασθεῖ γιὰ χάρην μας. Γιὰ χάρην ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν, ποὺ λόγῳ τῆς ἁμαρτίας μας εἴχαμε γίνεαι ἐχθροὶ Του. **«Ἐτι ἁμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανε»** (Ρωμ. ε' 8). Ποιὸς δὲν συγκινεῖται ἀπὸ μιὰ τέτοια ἀγάπην, ποὺ ἔδειξε ὁ Κύριος ὄχι μόνον στοὺς μαθητὲς Του, ἀλλὰ καὶ σὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους; Καὶ αὐτὴ τὴν ἀγάπην θέλει κι ἐμεῖς νὰ δείξουμε στοὺς συνανθρώπους μας. Σὲ ὅλους ἀνεξαιρέτως.

«Ὅλα αὐτὰ μᾶς εἶναι γνωστά. Τὰ γνωρίζουμε, τὰ ἐπαναλαμβάνουμε, τὰ διδάσκουμε. Ὑπάρχουν στιγμὲς ποὺ βρίσκουν βαθιὰ ἀπὴκνησι στὴν καρδιά μας. Τὸ πρόβλημα δὲν εἶναι ἐδῶ. Δὲν εἶναι στὴ γνώση ἢ στὴν συγκίνηση. Εἶναι στὴν ἐφαρμογή. Ὅταν θὰ χρειασθεῖ νὰ δείξουμε τὴν ἀγάπην μας.

Τότε τί γίνεται;

Τότε τί κάνουμε;

Πῶς ἐφαρμόζουμε τὸ παράγγελμα τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου: **«Τεκνία μου, μὴ ἀγαπῶμεν λόγῳ μὴδὲ τῇ γλώσσῃ, ἀλλ' ἐν ἔργῳ καὶ ἀληθείᾳ»** (Α' Ἰωάν. γ' 18). Νὰ τὸ μεγάλο καὶ κρίσιμο καὶ καθοριστικὸ τῆς πνευματικῆς μας

ζωῆς καὶ τῆς χριστιανικῆς μας ιδιότητος ἐρώτημα.

Ἡ πραγματικότητα μᾶς λέει, πῶς μπορεῖ νὰ θέλουμε νὰ ἀγαπᾶμε τοὺς ἀδελφούς μας. Παρ' ὅλα αὐτὰ ἀφήνουμε συχνὰ τὴν ἀντιπάθεια ἢ τὴν ἐχθρότητα νὰ φωλιάζῃ στὴν ψυχὴ μας. Αὐτὸν ποὺ σήμερον ἀγαπᾶμε, αὔριο δὲν δυσκολευόμαστε νὰ τοῦ φερθοῦμε σκληρά. Ἡ ἀγάπην μας δὲν ἔχει σταθερότητα. Ἀλλάζει μετὰ τὶς περιστάσεις καὶ ἀπὸ ἀσίμαντα γεγονότα. Καὶ λησμονοῦμε πῶς μιὰ τέτοια ἀγάπην δὲν εἶναι ἀγάπην. **«Ἡ ἀγάπην πάντα στέγει, πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει»** (Α' Κορ. ιγ' 7). Ἐχομε μιὰ τέτοια ἀγάπην; Τότε δὲν ὑπάρχει ἀντινομία οὔτε ἀνακολουθία καὶ ἀσυνέπεια. Ὑπάρχει ἀγωνιστικὴ πορεία. Καὶ αὐτὴ ἢ διάθεσι ἰσχυροποιεῖ τὸν ἀγῶνα καὶ ἐκμηδενίζει τὴν ἀπόστασι θεωρίας καὶ πράξεως.

Τὸ σημεῖο ἀναγνωρίσεώς σας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι εἴσατε μαθητὲς μου, θὰ εἶναι ἡ ἀγάπην. Δὲν θὰ σᾶς ἀναγνωρίσουν ἀπὸ τὰ θαύματα, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἀγάπην. Παραπάνω ἀπὸ τὰ θαύματα εἶναι ἡ ἀγάπην.

Ἐγένετο Πέτρον διερχόμενον διὰ πάντων κατελθεῖν καὶ πρὸς τοὺς ἁγίους τοὺς κατοικοῦντας Λύδδαν. Εὗρε

δὲ ἐκεῖ ἄνθρωπόν τινα Αἰνέα ὀνόματι, ἐξ ἐτῶν ὀκτῶ κατακείμενον ἐπὶ κρᾶββάτῳ, ὃς ἦν παραλελυμένος. Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Πέτρος· Αἰνέα, ἰάταί σε Ἰησοῦς ὁ Χριστός· ἀνάστηθι καὶ στρώσον σεαυτῷ. Καὶ εὐθὺς ἀνέστη. Καὶ εἶδον αὐτὸν πάντες οἱ κατοικοῦντες Λύδδαν καὶ τὸν Σάρωνα, οἵτινες ἐπέστρεψαν ἐπὶ τὸν Κύριον. Ἐν Ἰόππῃ δὲ τις ἦν μαθήτρια ὀνόματι Ταβιθά, ἡ διερμηνευομένη λέγεται Δορκάς· αὕτη ἦν πλήρης ἀγαθῶν ἔργων καὶ ἐλεημοσυνῶν ὧν ἐποίει. Ἐγένετο δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἀσθενήσασαν αὐτὴν ἀποθανεῖν· λούσαντες δὲ αὐτὴν ἔθηκαν ἐν ὑπερῶν. Ἐγγύς δὲ οὔσης Λύδδης τῇ Ἰόππῃ οἱ μαθηταὶ

ΚΥΡΙΑΚΗ 3 ΜΑΪΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ἰωάν. ε' 1-15
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Πράξ. θ' 32-42

ἀκούσαντες ὅτι Πέτρος ἐστὶν ἐν αὐτῇ, ἀπέστειλαν δύο ἄνδρας πρὸς αὐτὸν παρακαλοῦντες μὴ ὀκνησαι διελθεῖν ἕως

αὐτῶν. Ἀναστὰς δὲ Πέτρος συνῆλθεν αὐτοῖς· ὃν παραγενόμενον ἀνήγαγον εἰς τὸ ὑπερῶν, καὶ παρέστησαν αὐτῷ πᾶσαι αἱ χῆραι κλαίουσαι καὶ ἐπιδεικνύμεναι χιτῶνας καὶ ἱμάτια ὅσα ἐποίει μετ' αὐτῶν οὔσα ἡ Δορκάς. Ἐκβαλὼν δὲ ἔξω πάντας ὁ Πέτρος θεις τὰ γόνατα, προσηύξατο, καὶ ἐπιστρέψας πρὸς τὸ σῶμα εἶπε· Ταβιθά, ἀνάστηθι. ἡ δὲ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς αὐτῆς, καὶ ἰδοῦσα τὸν Πέτρον ἀνεκάθισε. Δοὺς δὲ αὐτῇ χεῖρα ἀνέστησεν αὐτήν, φωνήσας δὲ τοὺς ἁγίους καὶ τὰς χήρας παρέστησεν αὐτὴν ζῶσαν. Γνωστὸν δὲ ἐγένετο καθ' ὅλης τῆς Ἰόππης, καὶ πολλοὶ ἐπίστευσαν ἐπὶ τὸν Κύριον.

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΝΙΚΑ ΤΗ ΦΘΟΡΑ

«Αἰνέα ἰάταί σε Ἰησοῦς ὁ Χριστός... Ταβιθά ἀνάστηθι».

Ὅλοι μας διαπιστώνουμε κάθε μέρα, ὅτι γύρω μας τὰ πάντα ἔχουν φθορά. Τὴν βλέπουμε στὰ πράγματά μας τὴ φθορά, στὴ φύση, στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μας. Ὁ κατάκοιτος Αἰνέας καὶ τόσο ἄλλοι παράλυτοι ποὺ ἀναφέρονται στὰ Εὐαγγέλια, καθὼς καὶ ἡ νεκρὴ Ταβιθά, ποὺ ἀναφέρει ἡ ἀποστολικὴ περικοπὴ δὲν ἦταν τὰ μόνα θύματα τῆς φθορᾶς. Σ' ὅλους τοὺς αἰῶνες καὶ σ' ὅλες τὶς ἐποχὲς ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ φθείρονται ἀπὸ βασιανιστικὲς ἀρρώστιες, παρ' ὅλες τὶς καταπληκτικὲς προόδους τῆς ἐπιστήμης. Ὅμως ὁ ἄνθρωπος ἀγωνίζεται καὶ προσπαθεῖ νὰ ἀνακαλύψει φάρμακα τῶν ἀσθενειῶν, γιὰ τὴν ὑπερνίκηση τῆς φθορᾶς. Ἀλλὰ μάταιος πολλὲς φορὲς ὁ κόπος. Καμιὰ ἀνθρώπινη δύναμη, καμιὰ τεχνικὴ ἐφεύρεση δὲν μπορεῖ νὰ σταματήσει τοῦτο τὸ ὀρμητικὸ ποτάμι τῆς φθορᾶς. Γι' αὐτὸ καὶ τὸ μήνυμα τοῦ Ἀποστόλου, εἶναι παρήγορο καὶ ἐνισχυτικὸ. Μᾶς παρουσιάζει ἕνα ἀντίθετο ρεῦμα ζωῆς ποὺ ἦλθε στὴ φτωχὴ, φθαρτὴ καὶ πολυστένακτη γῆ μας. Εἶναι τὸ θεϊκὸ ρεῦμα τοῦ Χριστοῦ, ποὺ μὲ τὴν παντοδύναμη χάρι Του, νικᾷ τὴ φθορὰ καὶ τὸ θάνατο.

Η ΧΑΡΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΝΙΚΑ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ

Ὁ ἀπόστολος Πέτρος μὲ τὴ ζωοποιὸ δύναμη τοῦ Χριστοῦ κάνει σήμερα τὴν ἀρχὴ τῆς νίκης μὲ δύο θαύματα. Πρῶτα θεραπεύει ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ ἦταν ὀκτῶ χρόνια παράλυτος. «**Αἰνέα** -τοῦ λέει- **σὲ θεραπεύει ὁ Ἰησοῦς Χριστός**». Μὲ τὴν ἴδια θεϊκὴ δύναμη, ἀνέστησε τὴν ἐκλεκτὴ Χριστιανὴ τῆς Ἰόππης τὴν Ταβιθά, ποὺ ἦταν νεκρὴ!

Μὲ τὴ δύναμη τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὁ ἀπόστολος Πέτρος, καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι Ἀπόστολοι ἔκαναν θαύματα. Ἦταν οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ Κυρίου μας, στὸ σωτήριο ἔργο ποὺ νικούσε τὴ φθορὰ. Ὁ Κύριος ὅμως ἦταν Ἐκεῖνος ποὺ ἔφερε στὴ γῆ μας αὐτὴ τὴ θεϊκὴ Του παντοδυναμία. Πρῶτος Ἐκεῖνος ἔκανε θαύματα καταπληκτικὰ καὶ ἀνέστησε καὶ τὸν τετραήμερο φίλο του τὸν Λάζαρο. Καὶ μετὰ τὴν Ἀνάστασή Του καὶ τὴν Ἀνάληψή Του, μὲ τὴ χάρι Του καὶ τὴν παντοδυναμία Του, ἔκαναν θαύματα καταπληκτικὰ θεραπειῶν καὶ νεκραναστάσεων οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοί Του, ὄχι μόνο σωματίων, ἀλλὰ καὶ ψυχῶν.

Ἐτσι ἄρχισε μιὰ καινούργια ἐποχὴ, μὲ τὴν ἴδρυση τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Στὴν ἐποχὴ αὐτὴ τῆς χάριτος οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ διάδοχοί τους μὲ τὴ δύναμη τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ, ἀρχίζουν νὰ κερδίζουν μεγάλες νίκες. Μὲ τὸ φῶς τῆς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου διαλύουν τὰ σκοτάδια τῆς πλάνης. Μὲ τὴ δύναμη τῆς χάριτός Του, νικοῦν τὰ πάθη καὶ τὶς προσβολὲς τοῦ πονηροῦ. Ἐτσι οἱ φθαρτοὶ ἄνθρωποι γίνονται ἀπὸ τώρα παιδιὰ τοῦ Θεοῦ καὶ κληρονόμοι τῆς βασιλείας Του. Νεκρωμένοι ἀπὸ τὴν ἁμαρτία ἀνασταίνονται στὴ νέα ζωὴ τῆς ἀρετῆς.

Η ΧΑΡΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΝΙΚΑ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Ὅμως ἡ καινούργια αὐτὴ πραγματικότητα δὲν ἔχει πέρα γιὰ πέρα ἀποκαλυφθεῖ. Ἡ νίκη ἐναντίον τῆς φθορᾶς δὲν ἔγινε ἀκόμη ὀριστικὴ. Καὶ οἱ ἄνθρωποι καὶ ἡ φύση βρίσκονται ἀκόμη κάτω ἀπὸ τὸ κράτος τῆς φθορᾶς καὶ τοῦ θανάτου. Ὁ ἀπόστολος Πέτρος μὲ τὴ δύναμη τοῦ Χριστοῦ ἀνέστησε τὴν Ταβιθά. Καὶ ἡ ἀνάστασις αὐτὴ ἦταν ἕνα ἀκόμη σημάδι τῆς καινούργιας ἐποχῆς, ποὺ ἄρχισε μὲ τὴν ἔλευση τοῦ Κυρίου. Ὅμως ἡ ἀνάστασις τῆς Ταβιθά δὲν ἦταν ὀριστικὴ. Γιατὶ ἡ Ταβιθά πέθανε καὶ πάλι. Ἡ ὀριστικὴ ὑπερνίκηση τῆς φθορᾶς καὶ τοῦ θανάτου θὰ γίνῃ μετὰ τὴ δευτέρα παρουσία τοῦ Χριστοῦ στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Ἡ ἁγία Γραφὴ μᾶς περιγράφει πολὺ ἔντονα καὶ καθαρὰ τὴν ὀριστικὴ αὐτὴ ὑπερνίκηση τῆς φθορᾶς. Τότε ὅλα θὰ ἀλλάξουν. Οἱ νεκροὶ θὰ ἀναστηθοῦν καὶ θὰ ἔχουν καινούργιο σῶμα ἄφθαρτο, φωτεινὸ, ντυμένο μὲ οὐράνια δόξα, σὰν τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ μετὰ τὴν Ἀνάστασή Του. Ἡ ἀγωνία, ὁ πόνος καὶ ὅλα τὰ κακὰ θὰ ἐξαφανισθοῦν. «**Καινούργιους οὐρανούς καὶ καινούργια γῆ, ἐμεῖς οἱ Χριστιανοὶ περιμένουμε, σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεση τοῦ Θεοῦ, στοὺς ὁποίους μόνιμα θὰ κατοικῆ ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ κάθε ἀρετή**» (Β' Πέτρου γ' 13).

Χρειαζέται, λοιπόν, νὰ ἀγωνιστοῦμε μὲ ὅλη μας τὴν καρδιά, γιὰ νὰ ἔχουμε συμμετοχὴ στὴ χαρὰ τῆς ὀριστικῆς νίκης. Καὶ ἂς μὴ χάνουμε τὸ θάρρος μας στὶς προσπάθειές μας, γιὰτὶ σ' αὐτὸν «**τὸν καλὸ ἀγῶνα**» θὰ ἔχουμε συμπαρασάτη τὸν Παντοδύναμο Κύριό μας.

Οί (πιστοί) διασπαρέντες από τῆς θλίψεως τῆς γενομένης ἐπὶ Στεφάνω διήλθον ἕως Φοινίκης καὶ Κύπρου καὶ Ἀντιοχείας, μηδενὶ λαλοῦντες τὸν λόγον εἰ μὴ μόνον Ἰουδαίους. Ἦσαν δὲ τινες ἐξ αὐτῶν ἄνδρες Κύπριοι καὶ Κυρηναῖοι οἵτινες εἰσελθόντες εἰς Ἀντιόχειαν ἐλάλουν πρὸς τοὺς Ἑλληνιστάς, εὐαγγελιζόμενοι τὸν Κύριον Ἰησοῦν. Καὶ ἦν χεὶρ Κυρίου μετ' αὐτῶν, πολὺς τε ἀριθμὸς πιστεύσας ἐπέστρεψεν ἐπὶ τὸν Κύριον. Ἦκούσθη δὲ ὁ λόγος εἰς τὰ ὅσα τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις περὶ αὐτῶν, καὶ ἐξαπέστειλαν Βαρνάβαν διελεθῆν ἕως Ἀντιοχείας ὅς παραγενόμενος καὶ ἰδὼν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἐχάρη, καὶ παρεκάλει πάντας τῇ προθέσει τῆς καρδίας προσμένειν τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἦν ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ πλήρης Πνεύματος Ἁγίου καὶ πίστεως καὶ προσετέθη ὄχλος

ΚΥΡΙΑΚΗ 10 ΜΑΪΟΥ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ἰωάν. δ' 5-42 ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Πράξ. ια' 19-30

ικανὸς τῷ Κυρίῳ. Ἐξῆλθε δὲ εἰς Ταρσὸν ὁ Βαρνάβας ἀναζητῆσαι Σαῦλον, καὶ εὐρών αὐτὸν ἤγαγεν αὐτὸν εἰς Ἀντιόχειαν. Ἐγένετο δὲ αὐτοὺς ἐνιαυτὸν ὅλον συναχθῆναι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ διδάξαι ὄχλον ἱκανόν, χρηματίσαι τε πρῶτον ἐν Ἀντιοχείᾳ τοὺς μαθητὰς Χριστιανούς. Ἐν ταύταις δὲ ταῖς ἡμέραις κατήλθον ἀπὸ Ἱεροσολύμων προφητὰι εἰς Ἀντιόχειαν ἄναστὰς δὲ εἰς ἐξ αὐτῶν ὀνόματι Ἄγαβος ἐσήμανε διὰ τοῦ Πνεύματος λιμὸν μέγαν μέλλειν ἔσεσθαι ἐφ' ὅλην τὴν οἰκουμένην ὅστις καὶ ἐγένετο ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος. Τῶν δὲ μαθητῶν καθὼς ἠύπορεῖτό τις, ὥρισαν ἕκαστος αὐτῶν εἰς διακονίαν πέμψαι τοῖς κατοικοῦσιν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἀδελφοῖς ὃ καὶ ἐποίησαν ἀποστείλαντες πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους διὰ χειρὸς Βαρνάβα καὶ Σαύλου.

ὄλον συναχθῆναι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ διδάξαι ὄχλον ἱκανόν, χρηματίσαι τε πρῶτον ἐν Ἀντιοχείᾳ τοὺς μαθητὰς Χριστιανούς. Ἐν ταύταις δὲ ταῖς ἡμέραις κατήλθον ἀπὸ Ἱεροσολύμων προφητὰι εἰς Ἀντιόχειαν ἄναστὰς δὲ εἰς ἐξ αὐτῶν ὀνόματι Ἄγαβος ἐσήμανε διὰ τοῦ Πνεύματος λιμὸν μέγαν μέλλειν ἔσεσθαι ἐφ' ὅλην τὴν οἰκουμένην ὅστις καὶ ἐγένετο ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος. Τῶν δὲ μαθητῶν καθὼς ἠύπορεῖτό τις, ὥρισαν ἕκαστος αὐτῶν εἰς διακονίαν πέμψαι τοῖς κατοικοῦσιν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἀδελφοῖς ὃ καὶ ἐποίησαν ἀποστείλαντες πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους διὰ χειρὸς Βαρνάβα καὶ Σαύλου.

«Ἡ ΔΕΞΙΑ ΤΟΥ ΥΨΙΣΤΟΥ»

«Καὶ ἦν χεὶρ Κυρίου μετ' αὐτῶν, πολὺς τε ἀριθμὸς πιστεύσας ἐπέστρεψεν ἐπὶ τὸν Κύριον».

Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, μὲ τὴν σημερινὴ ἀποστολικὴν περικοπὴν, ἔρχεται νὰ μᾶς διδάξῃ, ὅτι ἐκεῖνος ποῦ κυρίως ἐργάζεται καὶ δημιουργεῖ εἶναι ὁ Θεός. Τὸ χεὶρ τοῦ Θεοῦ ἐργάζεται ἀθόρυβα καὶ μυστικά. Πῶς ὅμως ἐργάζεται; Μὲ δύο κυρίως τρόπους. Πρῶτα-πρῶτα τὸ χεὶρ τοῦ Θεοῦ

ΚΑΘΟΔΗΓΕΙ

Τὸ χεὶρ τοῦ Θεοῦ εἶναι καθοδηγητικὸ. Αὐτὸ τὸ ἔνιωσε μὲ ἓνα ἰδιαίτερο τρόπο ἡ πρώτη χριστιανικὴ Ἐκκλησία. Μὲ τὸν θάνατο τοῦ πρωτομάρτυρος Στεφάνου εἶχε ξεσπάσει ἓνας γενικότερος διωγμὸς ἐναντίον τῶν πιστῶν. Ἔτσι πολλοὶ μαθητὰς «διεσπάρσαν» σὲ διάφορα μέρη «ἕως Φοινίκης καὶ Κύπρου καὶ Ἀντιοχείας». Τὸ γεγονός αὐτό, ποῦ ἦταν μιὰ δοκιμασία γιὰ τὴ νεοσύστατη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, τὸ ἀγαθὸ χεὶρ τοῦ Θεοῦ τὸ χρησιμοποίησε γιὰ τὴν διάδοσιν τοῦ Εὐαγγελίου στὰ ἔθνη. Ὅπως σημειώνει ὁ ἱερὸς Λουκάς, οἱ μαθητὰς αὐτοὶ «εἰσελθόντες εἰς Ἀντιόχειαν ἐλάλουν πρὸς τοὺς Ἑλληνιστάς εὐαγγελιζόμενοι τὸν Κύριον Ἰησοῦν». Ἔτσι ἔγινε φανερό, ὅτι τὸ χεὶρ τοῦ Θεοῦ καθοδηγοῦσε πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν στὸν εὐαγγελισμὸ ὁλόκληρου τοῦ κόσμου.

Τὸ χεὶρ τοῦ Θεοῦ καθοδηγεῖ καὶ ἐμᾶς, μὲ τὰ γεγονότα καὶ τὶς ἀλλαγές, ποῦ συμβαίνουν στὴν ζωὴ μας. Τὰ γεγονότα τῆς ζωῆς μας δὲν εἶναι τυχαῖα. Ἐλέγχονται καὶ κατευθύνονται ἀπὸ τὸ χεὶρ τοῦ Θεοῦ. Ἐνα ἐμπόδιο, ποῦ συναντᾶμε στὴν πραγματοποίησιν τῶν σχεδίων μας δὲν εἶναι πάντα χωρὶς νόημα. Μιὰ δυσκολία, ποῦ μᾶς σταματᾶ νὰ κάνουμε κάτι, κατευθύνεται ἀπὸ τὸ προνοητικὸ χεὶρ τοῦ Θεοῦ. Ὁ πιστὸς ἄνθρωπος τὸν ὁποῖο φέρνει κοντά μας ὁ Θεός, ἴσως εἶναι ὁ ἀγγελιοφόρος τοῦ θελήματός του. Ἄς τὸν προσέξουμε, ἄς τὸν ἀκούσουμε. Τὸ χριστιανικὸ ἔντυπο, ποῦ πέφτει στὰ χεῖρα μας εἶναι ἡ ἐπιστολή, ποῦ μᾶς στέλνει ὁ Θεός, γιὰ νὰ μᾶς κατευθύνῃ στὰ ζητήματα τῆς ζωῆς μας. Καὶ ὅταν ἀκόμη στὴν πορεία τῆς ζωῆς μας συναντᾶμε τὴν ἀποτυχία, τὸν πόνον καὶ τὸν θάνατο, ἄς προσπαθοῦμε νὰ ἀνακαλύπτουμε καὶ ἐδῶ τὸ καθοδηγητικὸ χεὶρ τοῦ Θεοῦ. Ἰσως μὲ τὰ γεγονότα αὐτὰ τοῦ πόνου θέλει νὰ μᾶς ἀνοίξῃ καινούργιους δρόμους ζωῆς, νὰ μᾶς ἀνοίξῃ τὰ κλεισμένα αὐτὰ τῆς ψυχῆς μας, νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ στὴν

σωτηρία τῆς βασιλείας του.

Ὅλα ὅμως αὐτὰ φανερῶνουν ὅτι τὸ χεὶρ τοῦ Θεοῦ πάντα ἔχει κάτι νὰ δώσει. Τὸ χεὶρ τοῦ Θεοῦ

ΕΥΛΟΓΕΙ

Σκορπίζει πλοῦσια καὶ ἄφθονη τὴν χάριν καὶ τὴν δύναμή του. Καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ δεύτερος τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο ἐργάζεται ὁ Θεός. Οἱ μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ καταδιωγμένοι φθάνουν στὴν Ἀντιόχεια. Μιὰ πόλη μεγάλη καὶ πλοῦσια, ἀλλὰ καὶ ἁμαρτωλή. Διαβόητη γιὰ τὴν διαφθορὰ τῆς Ἄγωνα φαινόταν τὸ ἔδαφός τῆς γιὰ χριστιανικὴ σπορά. Καὶ ὅμως ὁ σπόρος τοῦ Εὐαγγελίου, ποῦ ἄρχισαν νὰ σπέρνουν οἱ ἀπλοὶ ἐκεῖνοι μαθητὰς τοῦ Κυρίου, παρουσίαζε ἐκπληκτικὴ καρποφορία. Ἡ ἐξήγησιν δὲν εἶναι ἄλλη: «Ἦν χεὶρ Κυρίου μετ' αὐτῶν» γι' αὐτὸ καὶ «πολὺς ἀριθμὸς πιστεύσας ἐπέστρεψεν ἐπὶ τὸν Κύριον». Καὶ τὸ χεὶρ τοῦ Θεοῦ εὐλόγησε τόσο πολὺ τὴν σπορὰ στὸν ἄγονο ἐκεῖνο τόπο, ὥστε ἐκεῖ γιὰ πρώτη φορὰ οἱ μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ νὰ πάρουν τὸ ὄνομα ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ!

«Ἄγονες οἱ ψυχὲς τῶν παιδιῶν μας», παραπονοῦνται συχνὰ οἱ γονεῖς καὶ οἱ δάσκαλοι, ὅταν βλέπουν νὰ μὴ ἀποδίδουν ἢ καὶ νὰ ἀποτυχαίνουν οἱ προσπάθειές τους γιὰ τὴν ἀγωγή τῶν παιδιῶν, τῶν μαθητῶν τους. «Ἄμαρτωλὴ Ἀντιόχεια ἡ κοινωνία μας», ἐπαναλαμβάνουν μερικοὶ. «Ποιὸς θὰ δεχθεῖ τὸ μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου;» Καὶ ἄλλοι λένε: «Τί μπορούμε νὰ κάνουμε ἐμεῖς, ἄνθρωποι μὲ περιορισμένες δυνατότητες, χωρὶς ἐπίσημες θέσεις, χωρὶς γνωριμίες;»

Ἀλλὰ ἄς διαβάσουμε ξανά αὐτὸ ποῦ ἔγινε στὴν Ἀντιόχεια μὲ τοὺς ἀπλοὺς ἐκεῖνους μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ. Καὶ θὰ δοῦμε ὅτι ὡς Χριστιανοὶ διαθέτουμε ἓνα μυστικὸ ὄπλο: Τὸ παντοδύναμο χεὶρ τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸ εἶναι ποῦ εξασφαλίζει τὴν ἐπιτυχία στὶς προσπάθειές μας καὶ χαρίζει πλοῦσια καρποφορία στὸ ἔργο τῆς σπορᾶς μας. Ἐπομένως ἐκεῖνο ποῦ ἔχουμε κυρίως νὰ κάνουμε εἶναι νὰ θέτουμε τὸ ἔργο μας κάτω ἀπὸ τὴν προστασία τοῦ Θεοῦ. Νὰ ζητᾶμε τὴν εὐλογία τῆς δεξιᾶς Του, ποῦ μπορεῖ νὰ μετατρέψῃ τὴν ἔρημο σὲ παράδεισο καὶ ὅ,τι τώρα μοιάζει σκληρὴ πέτρα, αὔριο νὰ τὸ γεμίσει μὲ ἄνθη καὶ καρπούς.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ με τούς ἀναγνώστες μας

«Ἐπερωτῶν τούς νεκρούς»

Β΄

ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ πολλή προσοχή, γιατί τὰ ἐρωτήματα γιὰ τὴν ἄλλη ζωὴ μπορεῖ νὰ μᾶς ὀδηγήσουν σὲ λαθεμένους δρόμους καὶ σὲ παραπλανητικὲς ἀπαντήσεις. Βεβαίως τὰ ἐρωτήματα ὑπάρχουν καὶ κανένας δὲν μπορεῖ νὰ τὰ ἀποφύγει. Συχνὰ μάλιστα γίνονται βασανιστικά: Ἄραγε ὁ συγγενής μας, ὁ πατέρας μας, ἡ μητέρα μας, ὁ σύζυγος ἢ ἡ σύζυγος, τὸ παιδί μας, ποὺ ἔφυγαν ξαφνικὰ ἀπὸ τὴ γῆ αὐτή, θὰ σωθοῦν; Ἡ ζωὴ τους ἴσως μᾶς κάνει νὰ ἀμφιβάλλουμε. Δὲν ἦταν τέτοια, ὅπως ἐμεῖς θὰ τὴν θέλαμε. Καὶ δὲν τοὺς δόθηκε χρόνος γιὰ προετοιμασία, γιὰ διόρθωση καὶ μετάνοια. Τί, λοιπόν, θὰ γίνει με αὐτοὺς καὶ τὴ σωτηρία τους;

Ἔτσι ἀρχίζουν οἱ ἀνθρώπινοι ὑπολογισμοὶ μὲ πρόχειρα καὶ ἐπιφανειακὰ κριτήρια. Ζυγίζονται οἱ καλὲς καὶ ἄσχημες πλευρὲς, ὅπως ἐμεῖς τὶς σκεπτόμαστε καὶ ἡ πλάστιγγα τῆς κρίσεώς μας ἀδιάκοπα ταλαντεύεται. Προσπαθοῦμε μὲ τὰ δικά μας κριτήρια νὰ τοποθετήσουμε τὸν ἀνθρώπο μας στὴ σωτηρία ἢ τὴν ἀπώλεια. Μᾶς διαφεύγει τελείως πόσο ἐπισηφελὴ καὶ ἐπιπόλαιη εἶναι ἡ ἀνθρώπινη κρίση. Ἀκριβῶς γιατί περιορίζεται μονάχα σ' αὐτὸ ποὺ βλέπει. Τῆς εἶναι ὅμως ἀδύνατο νὰ γνωρίζει τοὺς μυστικούς ἀγῶνες, τὶς κρυφὲς καὶ ἀδιόρατες διαθέσεις, τὰ κεντήματα τῆς συνειδήσεως, τοὺς παλμούς τῆς καρδιάς, τὶς βαθιῆς ἐσωτερικὲς ἐπαναστάσεις. Πολὺ περισσότερο μᾶς διαφεύγουν οἱ ἄγνωστοι συγκλονισμοὶ καὶ οἱ ἀνακατατάξεις ποὺ μπορεῖ νὰ συνέβησαν τὶς τελευταῖες ἢ καὶ τὴν τελευταία στιγμή.

Πράγματι μᾶς εἶναι τελείως ἄγνωστο τὸ σχέδιο τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεὸς ποὺ **«πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἔλθειν»** (Α΄ Τιμοθ. β΄ 4), δὲν γνωρίζουμε πῶς ἐργάζεται σὲ κάθε ψυχὴ καὶ τὸ τελευταῖο δευτερόλεπτο. Καὶ ὄχι μόνον ὅταν ὁ ἀνθρώπος διατηρεῖ τὶς αἰσθήσεις του, ἀλλὰ καὶ ὅταν βρίσκεται σὲ κωματώδη ἢ «φυτική» κατάσταση καὶ τότε δὲν ξέρουμε τί γίνεται στὰ μυστικὰ βάθη τῆς ψυχῆς. Ἀφοῦ, λοιπόν, ἀγνοοῦμε γιατί νὰ ἀμφιβάλλουμε καὶ νὰ ταλαιπωρούμαστε χωρὶς λόγο; Ἀντὶ νὰ ἀμφιβάλλουμε, δὲν θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ ἐμπιστευόμαστε, μὲ παιδικὴ ἀπλότητα σὲ τέτοια μεγάλα καὶ δύσκολα θέματα, στὴν πρόνοια καὶ πατρικὴ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ; Γιατί νὰ μὴ στηριζόμαστε στὸ ἄπειρο ἔλεος τοῦ οὐράνιου Πατέρα μας ποὺ **«οὕτως ἠγάπησε τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον»** (Ἰωάν. γ΄ 16); Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ποτὲ καὶ γιὰ κανένα δὲν ἀπελπίζεται. Ἐξακολουθεῖ μέχρι τέλους νὰ κάνει τὸ πᾶν γιὰ νὰ ὀδηγήσει στὴ σωτηρία. Τί θὰ λέγαμε ἐμεῖς γιὰ ἓνα ληστή, ποὺ τερματίζει τὴ ζωὴ του πάνω στὸ ἱκρίωμα τοῦ σταυροῦ; Ἀσφαλῶς θὰ τὸν διαγράφαμε

ἀπὸ τὴ σωτηρία. Δὲν τὸν διαγράφει ὁμοῦς ὁ Θεὸς ποὺ τοῦ ἀνοίγει διάπλατα τὶς πύλες τοῦ Παραδείσου, γιὰ νὰ τὸν κάνει τὸν πρῶτο πολίτη τῆς βασιλείας Του.

Διάχυτη εἶναι ἡ ἔννοια τῆς σωτηρίας σὲ ὀλόκληρη τὴν Ἁγία Γραφή. Ὁ ἀπόστολος Πέτρος μᾶς παρουσιάζει τὸν Θεὸ ἀπὸ τὴν πολλὴ Του μακροθυμία νὰ ἀναβάλλει τὴ φοβερὴ ἔλευσή Του **«μὴ βουλόμενός τις ἀπολέσθαι, ἀλλὰ πάντας εἰς μετάνοιαν χωρῆσαι»** (Β΄ Πέτρ. γ΄ 9). Τὴν ἴδια ἀλήθεια τόνιζε καὶ ὁ προφῆτης Ἰεζεκιήλ, ὅταν διακήρυττε, ὅτι ἡ εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ **«οὐ βούλεται τὸν θάνατον τοῦ ἀσεβοῦς ὡς τὸ ἀποστρέψαι τὸν ἀσεβῆ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ αὐτοῦ καὶ ζῆν αὐτόν»** (Ιεζ. λγ΄ 11). Ἀπεραντὴ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, γι' αὐτὸ θέλει νὰ κάνει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους κοινωνοὺς τῆς θείας μακαριότητος. Ὅπως τόνιζε καὶ ὁ ἱερὸς Δαμασκηνός: *«Ὁ Θεὸς θέλει πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ τυχεῖν. Οὐ γὰρ ἐπὶ τὸ κολάσαι ἐπλασεν ἡμᾶς, ἀλλὰ πρὸς τὸ μετασχεῖν τῆς ἀγαθότητος αὐτοῦ»*. Ἐπομένως ἐμεῖς δὲν ἔχουμε νὰ ἀμφιβάλλουμε γιὰ τὴ σωτηρία κανενός.

Μὲ μιὰ τέτοια θεώρηση παίρνει τελείως ἄλλες διαστάσεις ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος. Ἡ οὐσιαστικὴ διαφορὰ δὲν εἶναι πιά ἀνάμεσα στὴν παρούσα ζωὴ καὶ στὴν ἄλλη, ἀλλὰ πῶς ζεῖ κανεὶς αὐτὴ τὴ ζωὴ σὰν μιὰ προετοιμασία τῆς ἄλλης. Ἐκεῖνος ποὺ ἀγωνίζεται καὶ προσπαθεῖ νὰ ζεῖ ἐνωμένος μὲ τὸν Χριστὸ δὲν γνωρίζει θάνατο. Ὁ φυσικὸς θάνατος δὲν εἶναι γι' αὐτὸν παρὰ ἓνα ἀπλὸ ἐπεισόδιο. Ἰσχύουν γιὰ τὸν πιστὸ τὰ λόγια τοῦ Κυρίου: **«Ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ κἂν ἀποθάνῃ ζήσεται»** (Ἰωάν. 1α΄ 26). Ὅποιος εἶναι συνδεδεμένος μὲ τὸν Χριστὸ καὶ ζεῖ τὴν **«ἐν Χριστῷ ζωὴν»**, ἐπειδὴ εἶναι ἀδιάκοπα συνδεδεμένος μὲ τὴν πηγὴ τῆς ζωῆς, δὲν γνωρίζει κανένα εἶδος θανάτου. Τὸ πρόβλημα τοῦ φυσικοῦ θανάτου περνάει σὲ δευτέρη μοῖρα. Ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἀπασχολεῖ δὲν εἶναι ὁ χωρισμὸς τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὸ σῶμα, ἀλλὰ ὁ χωρισμὸς τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὸν Θεό.

Ὅσοι πιστεύουν στὸν Χριστὸ καὶ στὴν Ἀνάστασή Του γνωρίζουν ὅτι ὁ θάνατος εἶναι ἀλλαγὴ σὲ καλύτερη ζωὴ. Ὁ Χρυσόστομος δὲν βλέπει τὸν θάνατο ὡς θάνατο. Τὸν παρατηρεῖ μέσα ἀπὸ τὸ πρίσμα τῆς αἰωνιότητος καὶ τὸν μεταμορφώνει. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν τὸν φοβάται. *«Τί ἔχει δεινὸν ὁ θάνατος, εἶπέ μοι; Ὅτι σὲ ταχύτερον ἐπὶ τὸν εὐδίων λιμένα παραπέμπει καὶ τὴν ἀτάραχον ἐκείνην ζωὴν;»* Ὁ πιστός, λοιπόν, μὲ τὴν πίστη προχωρεῖ ἀπὸ τὰ βλεπόμενα στὰ μὴ βλεπόμενα. Καταυγάζεται ἀπὸ τὸ φῶς τῆς πίστεως καὶ ἀπὸ τὶς ἀποκεκαλυμμένες ἀλήθειες τοῦ Εὐαγγελίου καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ καταφύγει στὸ σκοτάδι καὶ στὴν πλάνη τῶν μέντιουμ. *«Ποῦ σου, θάνατε, τὸ κέντρον; Ποῦ σου, ἄδη, τὸ νῆκος;»*

«Λήψεσθε δύναμιν...»

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ὁ Χριστιανὸς αἰσιόδοξος ἢ ἀπαισιόδοξος, θαρραλὸς ἢ δειλός; Ἡ ἀπάντησις εἶναι ἀπλῆ. Ἀγωνιστής. Ἀγωνίζεται **«τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως»**. Ἐναν ἀγῶνα ὁμοιομορφοῦ, ποῦ τὸν ἐξυψώνει καὶ τὸν καταξιώνει. Ἀλλὰ φυσικὰ ἕνας τέτοιος ἀγῶνας δὲν εἶναι εὐκόλη υπόθεσις, γιατί ἡ πάλη δὲν εἶναι **«πρὸς αἷμα καὶ σάρκα, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἀρχάς, πρὸς τὰς ἐξουσίας, πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου...»** (Ἐφεσ. στ´ 12). Καὶ οἱ δυνάμεις αὐτὲς τῆς πονηρίας δὲν μᾶς πολεμοῦνε μονάχα ἐκ τοῦ ἀφανοῦς. Ἐπιστρατεύουν τὰ ὄργανά τους. Καὶ ὁ ἀγῶνας γίνεται πολυμέτωπος, σκληρὸς. Ὅσο σκληρὸς ὁμοίως κι ἂν εἶναι ὁ ἀγῶνας αὐτός, ἔχουμε τὴ δυνατότητα νὰ γίνεται νικηφόρος. Ἀδύνατοι ἐμεῖς καὶ φτωχὲς οἱ ἀνθρώπινες δυνάμεις; Παντοδύναμος ὁμοίως ὁ Θεὸς καὶ πανσθενουργὸς τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Τὸ ἐρώτημα εἶναι ἂν τὸ χρῆσιμοποιούμε, ἂν τὸ ἐπικαλούμεθα, ἂν παίξει βασικὸ ρόλο στὴ ζωὴ μας.

Ἄς θυμηθοῦμε τὶς ἀποστολικὲς μορφές. Θαυμάζουμε τὴν παρρησίαν τους. Συγκλονίζομαστε ἀπὸ τὸν πύρινο ζῆλον τους, τὴν ἀνυποχώρητη ἀντίστασις, τὴν ἀλύγιστη μαχητικότητά τους. Ποῦ βρῆκαν ὁμοίως τὴν ἀκατάβλητη δύναμιν αὐτοὶ οἱ περίτρομοι, οἱ δειλοὶ ποῦ ἐγκατέλειψαν τὸν Διδάσκαλό τους στὴν πρὸ κρίσιμη ὥρα; Ποῦ βρῆκαν τὸ ἀπαράμιλλο ἐκεῖνο θάρρος αὐτοὶ ποῦ φοβισμένοι εἶχαν κλεισθεῖ στὸ ὑπερῶο τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ σφράγισαν τὸ στόμα τους **«διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων»**;

Ἔνας Πέτρος, ποῦ δεῖλιασε μπροστὰ σὲ μιὰ παιδίσκην, ἀπὸ ποῦ ἄντησε τὴ γενναιοδωρία νὰ περιφρονεῖ τὶς ἀπειλὲς τοῦ ἀδίστακτου Συνεδρίου καὶ τὶς αὐστηρὲς προειδοποιήσεις του γιὰ **«τὸ καθόλου μὴ φοβέσθαι»** καὶ νὰ διακηρύττει ἀτρόμητος **«οὐ δυνάμεθα ἡμεῖς ἂ εἶδομεν καὶ ἠκούσαμεν μὴ λαλεῖν»**; (Πράξ. δ´ 18-20). Ποῦ βρῆκαν τὸν δυναμισμό ἀλύγιστοι οἱ μαθητὲς νὰ στέκονται μπροστὰ σὲ ἀδίστακτους διώκτες, σὲ συνέδρια καὶ συναγωγές; Καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος ποῦ βρῆκε τὴν δύναμιν νὰ παρουσιάζεται μὲ θάρρος **«ἐπὶ μῆνας τρεῖς διαλεγόμενος καὶ πειθὼν τὰ περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ»**; (Πράξ. ιθ´ 8).

Τὸ μυστικὸ τους; Τὸ γνωρίζουμε. Τὸ ζήτημα εἶναι ἂν τὸ προσέχουμε ὅσο πρέπει. Ποιὸ εἶναι; Ἡ ἐξ ὕψους δύναμιν. Τοὺς τὴν εἶχε ὑποσχεθεῖ ὁ Κύριος: **«Λήψεσθε δύναμιν ἐπελθόντος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐφ´ ὑμᾶς»** (Πράξ. α´ 8). Καὶ ὁ Παράκλητος ἦλθε καὶ τοὺς ὅπλισε μὲ τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν. **«Καὶ ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦχος ὡσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας καὶ ἐπλήρωσεν ὅλον τὸν οἶκον, οὗ ἦσαν καθήμενοι. Καὶ ὠφθονσαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλῶσσαι ὡσεὶ πυρός, ἐκάθισέ τε ἐφ´ ἕνα ἕκαστον αὐτῶν· καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέροις γλῶσσαις, καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι»** (Πράξ. β´ 2-4).

Τὴν ἡμέρα, λοιπόν, τῆς Πεντηκοστῆς γεννιέται τὸ χριστιανικὸ θάρρος. Μπαίνουν τὰ ἀσάλευτα θεμέλια τῆς Ἐκκλησίας. Χαράσσονται οἱ κατευθυντήριες γραμμὲς γιὰ τὴν ἀγωνιστικὴ πορεία τῆς στρατευομένης καὶ μαχομένης παρατάξεως τοῦ Κυρίου. Εἰσβάλλουν τὰ δυναμικὰ χαρίσματα ποῦ θὰ σφραγίσουν κάθε πιστό. Κατέρχεται τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο στοὺς Ἀποστόλους ὡς **«πνοὴ βιαία»**, γιὰ νὰ μᾶς δείξει, ὅπως ἐξηγοῦν οἱ θεοφόροι Πατέρες, τὴν ἐλευθερία τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ. Ὅπως ὁ ἀνεμὸς ὅπου θέλει πνέει καὶ δὲν περιορίζεται, ἔτσι καὶ οἱ πιστοὶ εἶναι καλεσμένοι **«ἐπ´ ἐλευθερίαν»**, νὰ ζοῦν ἐλεύθεροι ἀπὸ φόβους καὶ φοβίες. Νὰ μάχονται μὲ θάρρος. Νὰ μὴν τοὺς λείπει ἡ παρρησία. Νὰ διατηροῦν τὴν πνευματικὴν τους ἐλευθερία. Νὰ ἀντιστέκονται στὶς προσβολὰς τοῦ Πονηροῦ καὶ νὰ μὴν ἀνέχονται κανένα ζυγὸ δουλείας.

«ὑπὲρ ἀνδραποδισμόν ὁ ἀγών», διακήρυττε καὶ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος. Ὁ ἀγῶνας μας καὶ ἡ πνευματικὴ μας ἀντίστασις γίνεται, γιὰ νὰ μὴ μᾶς φορέσουν ἀλυσίδες, γιὰ νὰ μὴ μᾶς χαλκεύσουν δεσμά, γιὰ νὰ μὴν καταντήσουμε θλιβερὰ ἀνδράποδα τῆς ἀμαρτίας. Ἀγωνίζομαστε ὄχι γιὰ ἀδαμαντοφόρες περιοχὲς καὶ πετρελαιοπηγές, ἀλλὰ γιὰ τὰ ἀτίμητα διαμάντια τῆς ἀρετῆς καὶ τοὺς πολύτιμους θησαυροὺς τῆς ψυχῆς. Παλεύουμε γιὰ νὰ διατηρήσουμε ἐλεύθερο φρόνημα, γιατί δὲν θέλουμε νὰ μεταβληθοῦμε σὲ ἄβουλη ἀγέλη ποῦ πορεύεται μὲ σφυρίγματα.

«Ἐπλήσθησαν», μᾶς λέει ἀκόμα τὸ ἱερὸ κείμενο, Πνεύματος Ἁγίου ὅλοι οἱ μαθητὲς καὶ οἱ πιστοὶ τοῦ ὑπερώου τῆς Ἱερουσαλὴμ. Ἄφησαν ἐξ ὀλοκλήρου τὸν ἑαυτό τους στὴν ἐπίδρασις τοῦ Παρακλήτου, γέμισαν ἀπὸ Πνεῦμα Ἅγιο, γιὰ αὐτὸ καὶ φάνηκαν ἀμέσως τὰ θαυμαστά ἀποτελέσματα τῶν ὑπερφυσικῶν χαρισμάτων. Ἄνοιξαν διὰ πλάτα τὴν καρδιά τους, χωρὶς στεγανὰ διαμερίσματα, χωρὶς κρατούμενα καὶ ἐπιφυλάξεις. Παραδόθηκαν ὀλοκληρωτικὰ στὴν χάριν τοῦ Πνεύματος καὶ ἔγιναν πνευματέμφοροι καὶ πνευματοκίνητοι. Ἀπὸ τὴν στιγμή ποῦ οἱ καρδιὲς πληρώθηκαν ἀπὸ Πνεῦμα Ἅγιο, ἦταν φυσικὸ νὰ φυγαδευθοῦν οἱ δισταγμοί, οἱ δειλίαι, οἱ φόβοι.

Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο εἶναι ἀνεξάντλητη πηγὴ χαρισμάτων. Γεμίζει ὁμοίως τὶς καρδιὰς ποῦ ἀνοίγονται σ´ Αὐτό. Ὅσο τοῦ ἀνοιγόμεσθε, τόσο καὶ μᾶς προσφέρει ἄφθονα τὰ θεῖα δῶρα Του, τὴν ἀκατανίκητη δύναμή Του.

**Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο
εἶναι ἀνεξάντλητη
πηγὴ χαρισμάτων.
Γεμίζει ὁμοίως τὶς καρδιὰς
ποῦ ἀνοίγονται σ´
Αὐτό. Ὅσο τοῦ ἀνοιγόμεσθε,
τόσο καὶ μᾶς
προσφέρει ἄφθονα τὰ
θεῖα δῶρα Του.**

Ἐγένετο πορευομένων ἡμῶν εἰς προσευχὴν παιδίσκην τινὰ ἔχουσαν πνεῦμα πύθωνος ἀπαντῆσαι ἡμῖν, ἥτις ἐργασίαν πολλὴν παρέιχε τοῖς κυρίοις αὐτῆς

μαντευομένη. Αὕτη κατακολουθήσασα τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Σίλα ἐκράζε λέγουσα· οὗτοι οἱ ἄνθρωποι δοῦλοι τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου εἰσίν, οἵτινες καταγγέλλουσιν ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας. Τοῦτο δὲ ἐποιοῖ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. Διαπονηθεὶς δὲ ὁ Παῦλος καὶ ἐπιστρέψας τῷ πνεύματι εἶπε· παραγγέλλω σοι ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐξελθεῖν ἀπ’ αὐτῆς, καὶ ἐξῆλθεν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ. Ἰδόντες δὲ οἱ κύριοι αὐτῆς ὅτι ἐξῆλθεν ἡ ἑλπίς τῆς ἐργασίας αὐτῶν, ἐπιλαβόμενοι τὸν Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν εἴλκυσαν εἰς τὴν ἀγορὰν ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας, καὶ προσαγαγόντες αὐτοὺς τοῖς στρατηγοῖς εἶπον· οὗτοι οἱ ἄνθρωποι ἐκταράσσουσιν ἡμῶν τὴν πόλιν Ἰουδαῖοι ὑπάρχοντες, καὶ καταγγέλλουσιν ἔθνη ἃ οὐκ ἔστιν ἡμῖν παραδέχεσθαι οὐδὲ ποιεῖν Ῥωμαίοις οὔσι. Καὶ συνεπέστη ὁ ὄχλος κατ’ αὐτῶν. Καὶ οἱ στρατηγοὶ περιρρήξαντες αὐτῶν τὰ ἱμάτια ἐκέλευον ραβδίζειν, πολλὰς τε ἐπιθέντες αὐτοῖς πληγὰς ἔβαλον εἰς φυλακὴν, παραγγείλαντες τῷ δεσμοφύλακι ἀσφαλῶς τηρεῖν αὐτούς· ὃς παραγγέλιαν τοιαύτην εἰληφῶς ἔβαλεν αὐτούς εἰς τὴν ἐσωτέραν φυλακὴν

ΚΥΡΙΑΚΗ 17 ΜΑΪΟΥ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ἰωάν. θ' 1-38
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Πράξ. ιστ' 16-34

καὶ τοὺς πόδας αὐτῶν ἡσφαλίσατο εἰς τὸ ξύλον. Κατὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον Παῦλος καὶ Σίλας προσευχόμενοι ὕμνουσαν τὸν Θεόν· ἐπηκροῶντο δὲ αὐτῶν οἱ

δέσμιοι. Ἄφνω δὲ σεισμός ἐγένετο μέγας, ὥστε σαλευθῆναι τὰ θεμέλια τοῦ δεσμοτηρίου, ἀνεώχθησάν τε παραρῆμα αἱ θύραι πάντων τὰ δεσμὰ ἀνέθη. Ἐξυπνος δὲ γενόμενος ὁ δεσμοφύλαξ καὶ ἰδὼν ἀνεωγμένας τὰς θύρας τῆς φυλακῆς, σπασάμενος μάχαιραν ἐμελλεν ἑαυτὸν ἀναιρεῖν, νομίζων ἐκπεφευγέναι τοὺς δεσμίους. Ἐφώνησε δὲ φωνῇ μεγάλη ὁ Παῦλος λέγων· μηδὲν πράξης σεαυτῷ κακόν· ἅπαντες γὰρ ἔσμεν ἐνθάδε. Αἰτήσας δὲ φῶτα εἰσεπήδησε, καὶ ἔντρομος γενόμενος προσέειπε τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Σίλα, καὶ προαγαγὼν αὐτοὺς ἔξω ἔφη· κύριοι, τί με δεῖ ποιεῖν ἵνα σωθῶ; Οἱ δὲ εἶπον· πιστεύουσιν ἐπὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ σωθήσῃ σὺ καὶ ὁ οἶκός σου. Καὶ ἐλάλησαν αὐτῷ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου καὶ πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ. Καὶ παραλαβὼν αὐτούς ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ τῆς νυκτὸς ἔλουσεν ἀπὸ τῶν πληγῶν, καὶ ἔβαπτίσθη αὐτὸς καὶ οἱ αὐτοῦ ἅπαντες παραρῆμα, ἀναγαγὼν τε αὐτούς εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ παρέθηκε τράπεζαν, καὶ ἠγαλλιάσατο πανοικίᾳ πεπιστευκῶς τῷ Θεῷ.

ΤΕΧΝΑΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΟΝΗΡΟΥ

«Οὗτοι οἱ ἄνθρωποι δοῦλοι τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου εἰσίν,
οἵτινες καταγγέλλουσιν ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας».

Ἐνα φαινόμενο ἐκπληκτικὸ συνέβη στοὺς Φιλίππους τῆς Μακεδονίας. Ἐνῶ δηλαδὴ οἱ δύο Ἀπόστολοι Παῦλος καὶ Σίλας πῆγαιναν νὰ προσευχηθοῦν, τοὺς ἀκολουθοῦσε μία «**παιδίσκη ἔχουσα πνεῦμα πύθωνος**». Τὸ δαιμονισμένο αὐτὸ κορίτσι εἶχε μέσα του πονηρὸ πνεῦμα ποὺ ἔκανε μαντεῖες. Ἡ μάντισσα λοιπὸν αὐτῆ τῶν Φιλιππῶν, μιλοῦσε γιὰ τὸν ἐρχομὸ τῶν ἀπεσταλμένων τοῦ Χριστοῦ στὴν Εὐρώπην.

Πῶς ὅμως τὸ πονηρὸ πνεῦμα ἔδινε τὴν ὀρθὴ μαρτυρία ποὺ φαινομενικὰ ἐξυπηρετοῦσε τοὺς ἐργάτες τοῦ Εὐαγγελίου; Γιατὶ ἡ παιδίσκη αὐτῆ ἔλεγε: «**Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι δοῦλοι τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, ποὺ μὲ τὰ λόγια τους μᾶς κάνουν γνωστὸ τὸ δρόμο τῆς σωτηρίας**» (Πράξ. ιστ' 17).

ΠΡΟΣΟΧΗ, ΕΙΝΑΙ «ΠΝΕΥΜΑ ΠΛΑΝΗΣ»

Δὲν ὑπάρχει καμιὰ ἀμφιβολία, πῶς οἱ μαρτυρῆες τῆς μάντισσας ἦταν ἀληθινὲς καὶ σωστές. Γιατὶ ὁ Παῦλος καὶ ὁ Σίλας ὑπῆρξαν πράγματι δοῦλοι τοῦ Θεοῦ, πιστοὶ μέχρι θανάτου στὸν Κύριό τους. Ἐπίσης τὸ κήρυγμά τους ἦταν «**καταγγελία**», δηλαδὴ θερμὸ μήνυμα ποὺ μιλοῦσε γιὰ τὸν τρόπο τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. Ἀλλὰ ἐδῶ τίθεται τὸ ἐρώτημα. Γιατὶ τότε ὁ Παῦλος ἐπετίμησε «**τὸ πνεῦμα τοῦ πύθωνος**» καὶ ἀρνήθηκε τὴ μαρτυρία ποὺ ἔδινε ἡ παιδίσκη αὐτή; Ἡ ἀπάντησι εἶναι, γιὰτὶ πίσω ἀπ’ αὐτὲς τὶς ἀλήθειες κρύβονταν παραπλανητικὰ τεχνάσματα τοῦ Διαβόλου.

Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἔχουμε τέτοια παραδείγματα παραπλανητικῆς μαρτυρίας ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὸν πονηρὸ. Ὁ Κύριός μας μὲ ἀγανάκτησι ἀπέκρουε πάντοτε τὶς ὑποουλές ἐνέργειες. Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος παρατηρεῖ: «*Ἐπεδίωκε ὁ Διάβολος λέγοντας σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση τὴν ἀλήθεια, νὰ γίνῃ πιστευτός. Εἶχε τὴν ὑστεροβουλία νὰ τὸν πιστεύουν οἱ ἄνθρωποι σ' ὅλα του τὰ ψεύδη*». Διέβλεπε ὅτι πολλοὶ θὰ πίστευαν στὸν Χριστό. Ἀλλὰ οἱ Ἀπόστολοι θὰ ἐφευ-

γαν γιὰ νὰ κηρύξουν καὶ σ' ἄλλες πόλεις. Ἔτσι ὅταν θὰ ἔκανε τὴ διαφήμισι θὰ εἶχε τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν Χριστιανῶν καὶ θὰ μπορούσε εὐκόλα κατόπιν νὰ παρασύρει τοὺς πιστοὺς σὲ δεισιδαιμονίες καὶ προλήψεις. Καὶ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ θὰ ματαίωνε τὸ ἔργο τῶν Ἀποστόλων, τὸ ἔργο τοῦ Χριστοῦ.

ΤΕΧΝΑΣΜΑΤΑ ΠΑΡΑΠΛΑΝΗΤΙΚΑ

Μᾶς εἶναι γνωστὸ ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφὴ ὅτι ὁ Διάβολος μετασχηματίζεται «**εἰς ἄγγελον φωτός**». Δηλαδὴ μεταμορφώνεται καὶ ἐμφανίζεται σὰν νὰ εἶναι ἄγγελος τοῦ Θεοῦ, μὲ μοναδικὸ σκοπὸ νὰ ξεγελάσει τοὺς πιστοὺς καὶ νὰ τοὺς σπρώξῃ στὴν καταστροφὴ. Ἡ Καινὴ Διαθήκη ὀνομάζει τὸν διάβολο «**πολυμήχανο**», γιὰ νὰ δείξει τὰ πολυποικίλα τεχνάσματα ποὺ μετέρχεται γιὰ νὰ πετύχει τὸ σκοπὸ του.

Ὁ Πονηρὸς ἐμπνέει τὸ φανατισμὸ καὶ τὸν παρουσιάζει ὡς ἱερὸ ζῆλο. Δημιουργεῖ στὸν ἄνθρωπο ψεύτικο καὶ υπερῆφανο φρόνημα, ὅτι αὐτὸς μόνον κατέχει τὴν ἀλήθεια. Καὶ τοῦ βάζει τὴν ἰδέα ὅτι ἔχει καθῆκον νὰ ἀγωνιστεῖ μὲ ὅλα του τὰ μέσα νόμιμα καὶ παράνομα γιὰ τὴν υπεράσπισή της. Ἔτσι τὸν ἐκτρέπει σὲ θυμούς, σὲ συκοφαντίες καὶ κάνει τὸν ἄνθρωπο νὰ ἀποστρέφεται τοὺς ἄλλους καὶ νὰ ἔχει μίσος ἐναντίον ἐκείνων ποὺ δὲν συμφωνοῦν μαζί του. Μὲ τὸ πρόσχημα νὰ δείξει χριστιανικὴ ἀγάπη, τοῦ χαλκεύει σαρκικοὺς ἁμαρτωλοὺς δεσμούς, ποὺ τὸν παρασύρουν στὴ διαφθορά. Τοῦ βάζει ἐγωιστικὴ πεποίθησι ὅτι μὲ υπερβολικὲς ἀσκήσεις εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης σημειώνει ὅτι οὔτε οἱ μεγάλες προσευχὲς καὶ νηστεῖες κάνουν τὸν ἄνθρωπο ἐνάρετο, ὅταν λείπουν οἱ δύο μεγάλες ἀρετές, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ταπεινοφροσύνη. Γι' αὐτὸ «**νῆψατε γρηγορήσατε ὁ ἀντίδικος ὑμῶν διάβολος ὡς λέων ὠρυόμενος περιπατεῖ ζητῶν τίνα καταπίη**» (Α' Πέτρου ε' 8).

Ἐκρινεν ὁ Παῦλος παραπλευσαι τὴν Ἐφεσον, ὅπως μὴ γένηται αὐτῶ χρονοτριβῆσαι ἐν τῇ Ἀσίᾳ· ἔσπευδε γάρ, εἰ δυνατόν ἦν αὐτῶ, τὴν ἡμέραν τῆς πεντηκοστῆς γενέσθαι εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἀπὸ δὲ τῆς Μιλήτου πέμψας εἰς Ἐφεσον μετεκαλέσατο τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας. Ὡς δὲ παρεγένοντο πρὸς αὐτόν, εἶπεν αὐτοῖς· ὑμεῖς ἐπίστασθε, ἀπὸ πρώτης ἡμέρας ἀφ' ἧς ἐπέβην εἰς τὴν Ἀσίαν, πῶς μεθ' ὑμῶν τὸν πάντα χρόνον ἐγενόμην. Προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῶ πωμνίῳ ἐν ᾧ ὑμᾶς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, ἣν περιεποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος. Ἐγὼ γάρ οἶδα τοῦτο, ὅτι εἰσελεύσονται μετὰ τὴν ἄφιξίν μου λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου· καὶ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες

ΚΥΡΙΑΚΗ 24 ΜΑΪΟΥ ΤΩΝ ΑΓ. 318 ΠΑΤΕΡΩΝ (Α΄ ΟΙΚ. ΣΥΝΟΔ.)

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ἰωάν. ιζ' 1-13
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Πράξ. κ' 16-18, 28-36

λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς μαθητάς ὀπίσω αὐτῶν. Διὸ γρηγορεῖτε, μνημονεύοντες ὅτι τριετίαν νύκτα καὶ ἡμέραν οὐκ ἐπαυσάμην μετὰ δακρύων νουθετῶν ἕνα ἕκαστον. Καὶ τὰ νῦν παρατίθεμαι ὑμᾶς, ἀδελφοί, τῷ Θεῷ καὶ τῷ λόγῳ τῆς χάριτος αὐτοῦ τῷ δυναμένῳ ἐποικοδομῆσαι καὶ δοῦναι ὑμῖν κληρονομίαν ἐν τοῖς ἡγιασμένοις πᾶσιν. Ἀργυρίου ἢ χρυσοῦ ἢ ἱματισμοῦ οὐδενὸς ἐπεθύμησα· αὐτοὶ γινώσκετε ὅτι ταῖς χρεῖαις μου καὶ τοῖς οὐσι μετ' ἐμοῦ ὑπηρέτησαν αἱ χεῖρες αὐται. Πάντα ὑπέδειξα ὑμῖν ὅτι οὕτω κοπιῶντας δεῖ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἀσθενούντων, μνημονεύειν τε τῶν λόγων τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὅτι αὐτὸς εἶπε· μακάριόν ἐστι μᾶλλον διδόναι ἢ λαμβάνειν. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, θείς τὰ γόνατα αὐτοῦ σὺν πᾶσιν αὐτοῖς προσήυξατο.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ;

«Μακάριόν ἐστι μᾶλλον διδόναι ἢ λαμβάνειν».

Ἐὰν ἐρωτούσαμε ἕνα σύγχρονο ἄνθρωπο ἢ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτοῦ μας, τί προτιμᾶς καλύτερα νὰ παίρνεις ἢ νὰ δίνεις; Ἡ ἀπάντησις θὰ ἦταν εὐκόλῃ. Δὲν χρειάζεται νὰ θεθεῖ καν τέτοιο ἐρώτημα. Νὰ παίρνω εἶναι τὸ καλύτερο. Αὐτὸ εἶναι τὸ πιὸ εὐχάριστο καὶ τὸ πιὸ ἄκοπο. Τὸ σημερινὸ ὅμως ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα μᾶς λέει κάτι, ποῦ εἶναι ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο. «**Μακάριόν ἐστι μᾶλλον διδόναι ἢ λαμβάνειν**», δηλαδὴ περισσότερο χαρούμενος καὶ ἱκανοποιημένος εἶναι ἐκεῖνος ποῦ δίνει, παρὰ ἐκεῖνος ποῦ παίρνει. Παράδοξη ἢ ἀποψη αὐτὴ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Δυσνόητος ὁ λόγος αὐτὸς ποῦ εἶπε ὁ Κύριος. Ἄς ἐμβαθύνουμε λοιπὸν λίγο στὴ φράσι αὐτὴ τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

ΟΙ ΔΙΣΤΑΓΜΟΙ ΜΑΣ

Ποῦ νὰ ὀφείλεται ὅμως ὁ δισταγμὸς πολλῶν ἀνθρώπων στὸ νὰ παραδεχθῶν αὐτὴ τὴ φράσι ποῦ λέει: Μεταξὺ τοῦ νὰ δίνει κανεὶς ἢ νὰ λαμβάνει προτιμότερο εἶναι νὰ δίνει; Ὄφειλεται σὲ πολλὰ καὶ ποικίλες αἰτίες. Μεταξὺ αὐτῶν εἶναι καὶ οἱ ἐξῆς: Πρῶτον στὴ δυσκολία ποῦ αἰσθανόμαστε ὅλοι νὰ καταλάβουμε πῶς ὁ διπλανὸς μας, ὁ «**πλησίον**» μας, ὅπως τὸν λέει ἡ Ἁγία Γραφή, ἀνήκει καὶ αὐτός, ὅπως κι ἐμεῖς στὸ ἴδιο σῶμα, εἶναι μέλος μας, εἶναι ἀδελφός μας. Ἔτσι συχνὰ γιὰ τὸν συνάνθρωπό μας, τὸν συνάδελφο καὶ συνεργάτη μας, δείχνουμε ἀδιαφορία, λέμε: «*ἄς κάνει ὁ,τι θέλει*» καὶ σκεπτόμαστε μόνο τὸ ἐγὼ μας, τὸ ἄτομό μας. Καὶ καλὰ θὰ ἦταν νὰ σταματοῦσαμε ἐδῶ. Τὸ ἀκόμα χειρότερο εἶναι, πῶς προχωροῦμε πάρα πέρα. Ὅχι μόνο δὲν βοηθάμε, ἀλλὰ καὶ τὰ πάντα μηχανευόμαστε, πρὸς ὄφελος τοῦ στενόκαρδου ἐγωισμοῦ μας. Προσπαθοῦμε νὰ ἐπεκτείνουμε τὴν συμφεροντολογικὴ μας νοοτροπία καὶ νὰ ὑποκλέψουμε ἢ νὰ ἐκβιάσουμε τὴν ἐξυπηρέτησι τῶν ἄλλων γιὰ τὸ ἄτομό μας.

Μιὰ δευτέρη αἰτία, ποῦ γεννᾷ δισταγμοὺς σὲ πολλοὺς στὸ ἄκοσμη αὐτῆς τῆς φράσεως, εἶναι ἡ σκέψις πῶς ὁ,τι δίνουμε τὸ χάνουμε ἀπὸ τὸν ἑαυτοῦ μας. Αὐτὸ ὅμως εἶναι μιὰ πλάνη. Ὅσο χάνεται ὁ σπόρος, ποῦ πέφτει στὴ γόνιμη γῆ ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ γεωργοῦ, ἄλλο τόσο χάνεται καὶ τὸ σκόρπισμα τῆς ἀγάπης μας, ἢ σπορὰ τῶν φιλανθρωπικῶν αἰσθημάτων μας, οἱ ἐλεημοσύνης καὶ οἱ θυσίες μας.

Μιὰ τρίτη αἰτία τῶν δισταγμῶν μας, γιὰ νὰ δίνουμε, εἶναι ἡ ἀγνωμοσύνη τῶν εὐεργετημένων. Μᾶς λένε

πολλοί: «*ἐδώσαμε καὶ ξαναδώσαμε. Στὸ τέλος ὅμως τί θερίσαμε; Ἀντὶ τοῦ μάνα κολή. Ἀντὶ εὐχαριστῶ, ἀγνωμοσύνη καὶ ἐχθρότητα. Μὴ δίνεις λοιπὸν, γιὰ νὰ εἶσαι καλύτερα*». Καὶ αὐτὴ ὅμως ἡ ἀποψη δὲν εἶναι σωστή. Χωρὶς νὰ ποῦμε τίποτα γιὰ τὸ καρκίνωμα τῆς ἀγνωμοσύνης, θέλουμε νὰ ὑπογραμμίσουμε ὅτι ὁ Χριστιανός, ὅταν δίνει δὲν ἐπιζητεῖ εὐχαριστῶ καὶ ἐπαίνους. Κάνει τὸ καλὸ ἀπὸ ἀγάπης, γιὰτὶ νιώθει ὅτι ἔτσι εἶναι Χριστιανός, ὅτι ἀκολουθεῖ τὰ ἴχνη Ἐκείνου, ποῦ προσφέρει συνεχῶς «**ἐπὶ πονηροῦς καὶ ἀγαθοῦς καὶ ἐπὶ δικαίου καὶ ἀδίκους**».

ΟΙ ΘΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ

Ὅσοι ὅμως πιστεύουν ἀκράδαντα στὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, κάνουν αὐτὸ ποῦ διατάσσει ὁ Κύριος, χωρὶς δευτέρου λόγου. Παρὰ ταῦτα ὅμως, ἡ Ἁγία Γραφή μᾶς αἰτιολογεῖ αὐτὸ τὸ «**μακάριόν ἐστι διδόναι μᾶλλον ἢ λαμβάνειν**». Ἔτσι οἱ εὐσεβεῖς Χριστιανοὶ γνωρίζουν νὰ δίνουν ἀπόκρισι σὲ κάθε ἀντιλογία τῶν ὀλιγοπίστων ἢ καὶ ἀπίστων. Καὶ εἶναι καλύτερα νὰ δίνεις, γιὰτὶ ἔτσι μοιάζεις περισσότερο μὲ τὸν Θεὸ Πατέρα. Τί εἶναι ὁ Θεός; «**Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ**», λέει ὁ μαθητὴς τῆς ἀγάπης, ὁ Ἰωάννης. Καὶ τί σημαίνει ἀγάπη; Τί ἄλλο παρὰ ἔκχυσι, σκόρπισμα, προσφορά, θυσία. Ὁ Θεὸς σκορπίζει δωρεὰς καὶ εὐλογίες. Δὲν παίρνει τίποτα ἀπὸ κανένα, γιὰτὶ εἶναι πλούσιος καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκη κανενός. «**Ἐσκόρπισεν, ἔδωκε τοῖς πέννησιν, ἢ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα**», λέει τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ μέσα στὴν Ἁγία Γραφή. Καὶ δὲν εἶναι ὑπόθεσις μικρῆς χαρᾶς ἢ σκέψις καὶ ἡ πεποίθησι ὅτι μὲ τὸ νὰ δίνουμε γινόμαστε μιμητὲς Θεοῦ, ἀντικείμενα ἀγάπης τοῦ οὐράνιου Πατέρα μας. Ἀκόμη θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ προσθέσει ὅτι εἶναι καλύτερο νὰ δίνεις παρὰ νὰ παίρνεις, διότι ὁ «**ἐλεῶν πτωχὸν δανεῖζει Θεῷ**» καὶ ἐπομένως ἡ μετάδοσι τῶν ἀγαθῶν στὸν πλησίον εἶναι «**εὐλογία εἰς κεφαλὴν τοῦ μεταδιδόντος**». Εἴμαστε «**οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρὸς**», τὰ ἀγαπημένα παιδιὰ τοῦ Θεοῦ ποῦ ἔτσι θὰ ἐξασφαλίσουμε «**ἀντὶ τῶν ἐπιγείων τὰ ἐπουράνια, ἀντὶ τῶν προσκαιρῶν τὰ αἰώνια, ἀντὶ τῶν φθαρτῶν τὰ ἀφθαρτα**». Ἀλλὰ καὶ ἀνακούφισι ἀπὸ τὰ τόσα καὶ τόσα ἀνομήματα ἀπολαμβάνει ἡ ψυχὴ μας, ὅταν ἐλεοῦμε καὶ συντελεστὲς τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εἰρήνης στὴν κοινωνία μας γινόμαστε.

Ἄς σπέρνουμε «**ἐπ' εὐλογίαις**» λοιπὸν κι ἐμεῖς στοὺς γύρω μας τὰ ἀγαθὰ τοῦ Θεοῦ μας.

«Λέγουσι καὶ οὐ ποιοῦσι»

Ὁ Φαρισαῖος εἶναι ἀληθινὰ τραγικός ἄνθρωπος. Δικασμένος μὲ τὸν ἑαυτό του γίνεται ἐπικίνδυνος ὄχι μόνο γιὰ τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ ἄτομό του. Ἄβυσσος ἢ ἀπόστασις ἀνάμεσα στὴ διδασκαλία τῶν Φαρισαίων καὶ στὰ ἔργα τους. **«Λέγουσι καὶ οὐ ποιοῦσι»**. Ἄλλα λένε καὶ ἄλλα κάνουν. Ἐδῶ βρίσκεται ἡ ὑποκρισία τους, ποὺ καυτηρίασε ὁ Κύριος.

Ἀσφαλῶς ὅποιος διδάσκει δὲν εἶναι καὶ τέλειος. Ἐχει καὶ αὐτὸς τὶς ἀδυναμίες του. Ἀγωνίζεται ὅμως καὶ προσπαθεῖ νὰ τὶς δαμάσει. Διδάσκει πρῶτα τὸν ἑαυτό του. Ὁ ἔλεγχός του ἀπευθύνεται πρῶτα στὸν ἴδιο. Καὶ αὐτὸ τὸν κάνει νὰ εἶναι αὐστηρὸς στὸν ἑαυτό του καὶ ἐπιεικὴς στοὺς ἄλλους. Ἀντίθετα ὁ δικασμένος Φαρισαῖος ἀπαιτεῖ ἀπὸ τοὺς ἄλλους αὐτὰ ποὺ ἐκεῖνος ποτὲ δὲν ἐφαρμόζει. Καὶ δὲν τὰ ἐφαρμόζει γιὰτὶ δὲν τὰ πιστεύει. Ἐπομένως δὲν διδάσκει. Ἐμπαίζει. Δὲν εἶναι κήρυκας. Εἶναι ἠθοποιός. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀποκρουστικὴ ἀντινομία του. **«Δεσμεύουσι φορτία βαρέα καὶ δυσβάστακτα καὶ ἐπιτιθέασιν ἐπὶ τοὺς ὤμους τῶν ἀνθρώπων, τῷ δὲ δακτύλῳ αὐτῶν οὐ θέλουσι κινῆσαι αὐτά»** (Ματθ. κγ´ 4), εἶχε πεῖ ὁ Κύριος γιὰ τοὺς Φαρισαίους.

Ἀλλὰ ὁ πνευματικὸς ἡγέτης δὲν εἶναι γιὰ νὰ κάνει δύσκολη τὴ ζωὴ τῶν ἄλλων. Εἶναι γιὰ νὰ τὴν βοηθάει. Ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ δὲν δόθηκε γιὰ νὰ γίνεται φορτίο ἀσέκωτο στοὺς ὤμους τῶν ἀνθρώπων. Δόθηκε γιὰ νὰ διευκολύνει καὶ ἀνακουφίζει τὴ σκληρὴ ζωὴ τους. Αὐτὸ ἀκριβῶς διακήρυττε ὁ Κύριος: **«Ὁ ζυγός μου εἶναι χρηστὸς (χρήσιμος) καὶ τὸ φορτίον μου ἑλαφρόν»** (Ματθ. ια´ 30).

Καὶ ὅμως οἱ Φαρισαῖοι τὸ χρῆσιμο καὶ ἑλαφρὸ αὐτὸ φορτίο τὸ ἔκαναν ἀσέκωτο. Μὲ τὶς παρερμηνείες καὶ τὶς ἀτέλειωτες λεπτολογίες τους ἔκαναν ἀποκρουστικὸ τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ. Τὶς

δέκα ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ, τόσο προστατευτικὲς γιὰ τὸ ἄτομο καὶ τὴν κοινωνία, αὐτοὶ τὶς εἶχαν κάνει δέκα χιλιάδες τυραννικὰ δεσμὰ γιὰ τὴν καταπίεσις τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ ἡ ὑποκρισία τους γίνονταν ἀφόρητη ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα.

Ἔστω, θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ τοὺς ἀναγνωρίσει μιὰ ἀνθρώπινη πλάνη ἀπὸ ὑπερβολικὸ ζῆλο. Δὲν συνέβαινε ὅμως κάτι τέτοιο. Διότι, ὅπως εἴπαμε, αὐτὸ προϋποθέτει συνέπεια σ' αὐτὰ ποὺ πιστεύω καὶ διδάσκω. Πιστεύω κάτι λανθασμένο ἢ ὑπερβολικὸ, ἀλλὰ πρῶτος ἐγὼ τὸ ἐφαρμόζω.

Στοὺς Φαρισαίους ὅμως δὲν γίνονταν αὐτό. Τὸ βάρος ἦταν γιὰ τοὺς ἄλλους. Αὐτοὶ ἔβαζαν ἀπλῶς στοὺς ὤμους τὸ φορτίο. Οἱ ἄλλοι ἔπρεπε νὰ εἶναι οἱ ἰσόβιοι ἀχθοφόροι. Καὶ ἐκεῖνοι οὔτε μὲ τὸ δακτυλάκι τους δὲν ἤθελαν νὰ κινήσουν τὰ δυσβάστακτα φορτία.

Εἶναι καὶ αὐτὸ ἐνδεικτικὸ τῆς ἀπάνθρωπης φαρισαϊκῆς ὑποκρισίας. Δὲν ἀντιμετωπίζουν τὸν ἄνθρωπο ὡς θεῖο δημιούργημα τιμημένο μὲ ἀθάνατη ψυχὴ. Ἄξια δὲν ἔχουν οἱ ἄλλοι. Ἄξια ἔχουν μόνο αὐτοὶ. Αὐτοὶ ποὺ δὲν εἶναι **«ὡσπερ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων»** (Λουκ. ιη´ 11). Αὐτοὶ ξεχωρίζουν. Ἀνῆκουν σὲ ἄλλη ἀνώτερη τάξη. Δὲν ὑπόκεινται σὲ τὶς ὑποχρεώσεις καὶ στοὺς περιορισμοὺς ὅπως οἱ ἄλλοι. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ ἐφαρμόζουν ὅ,τι καὶ οἱ ἄλλοι. Αὐτοὶ εὐχαριστιοῦνται νὰ χρησιμοποιοῦν τοὺς ἀνθρώπους ὡς ὑποζυγία τους καὶ νὰ τοὺς παρα-

κολουθοῦν ὑπεροπτικά.

Νὰ γιατί ἦταν ἄσπονδο τὸ μῖσος τους ἐναντίον τοῦ φιλάνθρωπου καὶ σπλαχνικοῦ Κυρίου. Στὴν ἀντιφατικὴ καὶ ἀνακόλουθη νοοτροπία τους ὁ Ἰησοῦς πρόβαλλε τὴν ἰσορροπία καὶ τὸ μεγαλεῖο τῆς ἀγάπης. Στὴν ἀπάνθρωπη φαρισαϊκὴ σκληρότητα ἀντέτασσε τὴν ἀπέραντη φιλάνθρωπία καὶ ἐπιείκεια Του γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Στὴ φαρισαϊκὴ ὑπεροψία καὶ αὐτοκολακεία παρουσίαζε τὸ μεγαλεῖο τῆς τελωνικῆς ταπεινοφροσύνης.

Ὅταν οἱ πέτρινες καρδιὲς τῆς ὑποκρισίας ἤθελαν νὰ λιθοβολήσουν τὴ δυστυχισμένη ἐκείνη ἁμαρτωλὴ γυναίκα, ὁ Κύριος κατατρόπωσε τὴν πονηρία τους καὶ συγχρόνως ἀνόρθωνε καὶ ἐξάγνιζε μιὰ πεσμένη ψυχὴ. Οἱ Φαρισαῖοι ἔκριναν καὶ κατέκριναν ὅλο τὸν κόσμο. Ὁ Κύριος δὲν ἤλθε **«ἵνα κρίνῃ τὸν κόσμον, ἀλλ' ἵνα σωθῇ ὁ κόσμος διὰ αὐτοῦ»** (Ἰωάν. γ´ 17). Στὴν καταδικαστικὴ μανία ποὺ εἶχαν οἱ Φαρισαῖοι γιὰ τοὺς ἀδυνάτους ὁ Κύριος πρόβαλλε τὴ συμπόνια καὶ ἐπιείκεια. **«Κάλαμον συντετριμμένον οὐ κατεάξει καὶ λίνον τυφόμενον οὐ σβέσει»** (Ματθ. ιβ´ 20). Στὶς τραυματισμένες ψυχὲς ὁ Φαρισαῖος ἔριχνε τὴ χαριστικὴ βολή. Ὁ Κύριος, ὡς Καλὸς Σαμαρεῖτης, ἔσκυβε μὲ στοργή, γιὰ νὰ περιποιηθῇ τὰ τραύματα καὶ ἐπουλώσει τὶς πληγές. Ἄς καθρεφτίσουμε κι ἐμεῖς τὸν ἑαυτό μας. Τὸ ἔχουμε ὅλοι μας ἀνάγκη.

ZQH

Ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν Περιοδικόν.

Ὁργανον Ἀδελφότητος Θεολόγων ἢ «ZQH»

Κυκλοφορεῖ κάθε μῆνα.

Ἐκδότης: Ἀδελφότης Θεολόγων ἢ «ZQH» Σ.Α., Ἱπποκράτους 189, 114 72 Ἀθήναι.

Τηλ.: 210 64 28 331, FAX: 210 64 63 606.

Διευθυντὴς Συντάξεως: Γεώργιος Β. Μελέτης, Ἱπποκράτους 189, 114 72 Ἀθήναι.

Ἐκτύπωση: «Λυχνία Α.Ε.», Ἀνδραβίδας 7, 136 71 Χαμόμυλο - Ἀχαρῶν.

Τηλ.: 210 3410436, FAX: 210 3425967, www.lychnia.gr

ΚΩΔΙΚΟΣ: 01 1290

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 10 €

Ἀποστέλεται μὲ ἐπιταγὴ ἢ εἰς γραμματόσημα εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Περιοδικοῦ:

Ἱπποκράτους 189, 114 72 ΑΘΗΝΑΙ ἢ καταβάλλεται εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα μας.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ (ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΣ) Γιὰ ὅλες τὶς χώρες: 25 € Κύπρος: 15 €

ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΚΥΡΙΛΛΟΣ ΣΤ΄

(1775 - 1821)

5

ΣΤΙΣ ΠΑΡΑΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Καθώς «έγλυκοκάραζε τοῦ Γένους τὸ ξημέρωμα», ὁ κατακτητὴς γινόταν συνεχῶς πιὸ σκληρός. Κάθε μέσο ποῦ μπορούσε νὰ τρομοκρατήσῃ τὸν Ἕλληνα -ποῦ κάτω ἀπὸ τὸν μανδύα τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας ἐτοιμαζόταν γιὰ τὴ μεγάλη ἐπανάσταση- ἔμπαινε σὲ ἐνέργεια. Φυλακίσεις, ἀνδραποδισμοί, δολοφονίες, ἦταν τὰ ὄπλα τοῦ κατακτητῆ, μὲ τὰ ὁποῖα προσπαθοῦσε νὰ πνίξῃ κάθε ξεσηκωμό.

Σκληρότερα φερόταν ὁ κατακτητὴς στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ μάλιστα πρὸς τὸ Πατριαρχεῖο. Ἦξερε καλὰ ὁ Τοῦρκος ὅτι τὸ Πατριαρχεῖο ἦταν τὸ κέντρο τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Καὶ γι' αὐτὸ κάθετι ποῦ μπορούσε ν' ἀναστατώσῃ τὸ ἱερὸ αὐτὸ παλλάδιο τοῦ Ἔθνους χρησιμοποιοῦταν. Σουλτανικὰ διατάγματα γεμάτα ἀπειλές, αὐθαίρετα φερμάνια μεταθέσεων Μητροπολιτῶν ἔφθαναν συχνὰ στὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο. Κι ὅταν οἱ Πατριάρχες ὄρθωναν τὸ ἀνάστημά τους μπροστὰ στὸ Σουλτάνο, τότε ἡ Ὑψηλὴ Πύλη κατέβαζε τὸν ἀνεπιθύμητο ἀπὸ τὸν θρόνο τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Οἱ σελίδες τῆς μαρτυρικῆς μας ἱστορίας εἶναι γεμάτες ἀπὸ τὰ ὀνόματα τῶν Ἐθναρχῶν τοῦ Γένους, ποῦ προτίμησαν τὸν δρόμο τῆς ἐξορίας ἀπὸ τὸ νὰ κάνουν τεμενάδες στὸν πανίσχυρο Σουλτάνο.

Κάτι τέτοιο ἔγινε καὶ τὸ 1813. Ὁ Πατριάρχης Ἱερεμίας ἔπεσε στὴ δυσμένεια τῆς Πύλης. Τότε τοῦ ἔβαλαν τὸ δίλημμα: ἐξορία ἢ τυφλὴ ὑποταγὴ στὸν κατακτητῆ. Ὁ Πατριάρχης δέχθηκε τὸ πρῶτο. Ἔτσι ἔφυγε ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη. Ὁ Οἰκουμενικὸς θρόνος ἔμεινε γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ ἄδειος. Στὶς περιπτώσεις αὐτὲς ἡ Σύνοδος εἶχε τὸν λόγο. Ἐπρεπε νὰ ἐκλέξῃ γρήγορα νέο Πατριάρχη, ποῦ θὰ ἀνέβαινε στὸ θρόνο ὕστερα ἀπὸ τὴν ἔγκρισή τῆς Ὑψηλῆς Πύλης.

Αὐτὸ ἔγινε καὶ τότε. Μετὰ τὴν ἀπομάκρυνση τοῦ Ἱερεμίου, συνεκλήθει ἡ Σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου, ἡ ὁποία ἐξέλεξε ὁμόφωνα τὸν Μητροπολίτη Ἀδριανουπόλεως Κύριλλο, Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη. Ὁ Κύριλλος μὲ μόλις πληροφόρηθηκε τὴν ἐκλογὴ του, στενοχωρήθηκε πολὺ. Μήνυσε μάλιστα στὴν Σύνοδο τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὅτι εὐχαριστοῦσε γιὰ τὴν τιμὴ, ἀλλὰ δὲν μπορούσε νὰ δεχθεῖ. Οἱ Συνοδικοὶ ὁμῶς, ποῦ ἤξεραν τὶς ἰκανότητές του καὶ θαύμαζαν τὴν ἀρετὴ του δὲν ἔκαναν δεκτὴ τὴν ἄρνησή του. Ἔστειλαν μάλιστα ἀμέσως τὸ ὄνομά του στὴν Πύλη πρὸς ἔγκρισή καὶ ὁ Σουλτάνος ἐπικύρωσε τὴν ἐκλογὴ του. Τὴν ἐπικύρωση κατέγραψε ὁ γραμματικὸς του σ' ἓνα φερμάνι, ποῦ τὸ ἔστειλε ἀμέσως στὸν Μέγα Βεζύρη, ποῦ τότε περιόδευε στὴν ἐπαρχία Ἀδριανουπόλεως.

Μόλις ὁ Βεζύρης πῆρε στὰ χέρια του τὸ χαρτί

διέκοψε τὸ ταξίδι του καὶ πῆγε στὴν Ἀδριανούπολη. Ἐκεῖ ἔντυσε τὸ νέο Πατριάρχη μὲ τὸ «καφτάνι». Τὸ «καφτάνι» ἦταν ἓνα μακρὸ πανωφόρι ἀπὸ ἐκλεκτὸ μάλλινο ἢ μεταξωτὸ ὕφασμα καὶ προσφερόταν τιμητικῶς ἀπὸ τὸν Σουλτάνο στοὺς μεγάλους βεζύρηδες ὅπως περίπου τὰ παράσημα. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη «καφτάνια» δίνονταν καὶ στοὺς Πατριάρχες. Μ' αὐτὸ ὁ Μ. Βεζύρης ἔντυσε τὸν Κύριλλο, προπέμποντάς τον στὴν Κωνσταντινούπολη μὲ τιμητικὴ συνοδεία.

Ἔτσι ἔφθασε στὴν Πόλη ὁ νέος Πατριάρχης καὶ ἐγκαταστάθηκε στὸ Φανάρι...

Πατριάρχης! Μεταφερθεῖτε στὰ σκοτάδια τῆς δουλείας γιὰ νὰ δεῖτε τὸ μεγάλο ρόλο, ποῦ ἔπαιζε τότε ὁ θρόνος τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἀπὸ τὴ Βαλτικὴ θάλασσα ὡς τὶς ὄχθες τοῦ Νείλου καὶ ἀπὸ τὰ ὄρη τῆς Ἀρμενίας ὡς τὰ νησιὰ τοῦ Ἰονίου θὰ δεῖτε ἀπέραντη αὐτοκρατορία, ποῦ φαίνεται τόσο περισσότερο σημαντικὴ, ὅσο δὲν ἦταν κοσμικὴ, μὰ πνευματικὴ. Ἦταν κράτος ψυχῶν, αὐτοκρατορία συνειδήσεων, κάτω ἀπὸ τὸ σκῆπτρο τοῦ Πατριάρχη. Ὁ Κύριλλος ἦταν βαθιὰ ποτισμένος μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ ὑψηλοῦ ρόλου, ποῦ εἶχε νὰ διαδραματίσῃ τὶς δύσκολες ἐκεῖνες στιγμὲς. Ἦξερε καλὰ τοὺς Τούρκους καὶ καταλάβαινε μὲ τί φοβερὰ ἐμπόδια θὰ εἶχε νὰ παλαίψῃ γιὰ νὰ γίνῃ ἄγιος τῆς ἀποστολῆς του. Πολλὲς φορὲς τοῦ ἐρχόταν στὸ νοῦ πῶς τοῦτος ὁ θρόνος δὲν θὰ τοῦ χάριζε δόξα. Πόνο καὶ πίκρα θὰ τὸν πότιζε. Κι ἴσως γινόταν καὶ γι' αὐτὸν ματόβρεχος Γολγοθᾶς. Μὰ δὲν δειλίασε οὔτε στιγμὴ μπρὸς στὸ τεράστιο ἔργο, ποῦ τὸν πρόσμενε καὶ στοὺς κινδύνους, ποῦ τὸν ἀπειλοῦσαν. Ἄδραξε γερὰ τὸ τιμόνι στὸ χέρι καὶ τράβηξε μπρὸς γιὰ νὰ γίνῃ καὶ αὐτὸς σημαιοφόρος στὴ δοξασμένη φάλαγγα τῶν μαρτύρων, ποῦ στέργισαν μὲ τὸ αἷμα τους τὰ θεμέλια τῆς ἐθνικῆς μας ἐλευθερίας.

Μιὰ ἀπὸ τὶς ἐνέργειες τοῦ Κύριλλου μόλις ἔγινε Πατριάρχης, ἦταν νὰ ἐκλέξῃ Μητροπολίτη Ἀδριανουπόλεως τὸν σοφὸ Πρώιο. Ὁ νέος Δεσπότης δὲν φρόντισε μόνο γιὰ τὴν διατήρηση τῶν παλαιῶν σχολείων τῆς Ἀδριανουπόλεως, ἀλλὰ κατόρθωσε νὰ ἰδρύσῃ καὶ καινούργιο διδακτήριο, δίνοντας ἔτσι νέα ὦθηση στὶς σπουδές. Ὁ Πρώιος μαρτύρησε μαζί μὲ τὸν Πατριάρχη Γρηγόριο τὸν Ε' τὸ 1821.

Τὰ προβλήματα, ποῦ εἶχε νὰ ἀντιμετωπίσῃ στὴν βασιλεύουσα ὁ νέος Πατριάρχης δὲν ἦταν εὐκόλα, οὔτε καὶ ἀπλά. Ἦταν πολὺπλοκα. Τώρα μάλιστα ποῦ ἡ Φιλικὴ Ἐταιρεία εἶχε ἀρχίσει τὴν δράση της, τὰ πράγματα γινόντουσαν ἀκόμη πιὸ δύσκολα. Ὁ Κύριλλος ὁ ΣΤ' ἔπρεπε νὰ διευθύνῃ ὅλη τὴν ἐθνικὴ δράση τῶν ὑπόδουλων μὲ μεγάλη σύνεση γιὰ νὰ μὴ προκληθεῖ καὶ ἡ παραμικρότερη ὑποψία.

(Συνεχίζεται)

ΒΕΒΗΛΩΣΗ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Ὁ ποικιλόμορφος ἀθεϊσμός δὲν χάνει εὐκαιρία, γιὰ νὰ στρέφεται ἄλλοτε ἐναντίον τῆς θεανδρική μορφῆς τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ καὶ ἄλλοτε ἐναντίον τῶν ἱερῶν συμβόλων τῆς πίστεως καὶ μάλιστα τοῦ Σταυροῦ. Πρὸ λίγων ἐτῶν μερικοὶ εἶχαν ἐνοχληθεῖ, γιατί στή συζήτηση γιὰ τὸ εὐρωσύνταγμα εἶχε ὑποστηρικθεῖ ὅτι «ὁ σταυρός ἀνήκει στὴν ἱστορία καὶ στὸν πολιτισμὸ τῆς Εὐρώπης». Καὶ ποίος θα μπορούσε νὰ ἀμφισβητήσει, ὅτι πράγματι ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ, πρόσφερε τὸν πολιτισμὸ στὴν Εὐρώπη καὶ διαμόρφωσε τὴν Εὐρώπη; Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος: «Μέ ἀφορμὴ τῆ δημοσίευση στὸν ἠλεκτρονικὸ τύπο φωτογραφιῶν, οἱ ὁποῖες συνοδεύουν κείμενο γιὰ τὴν κυκλοφορία ὑποδημάτων, ἐπὶ τοῦ πέλματος τῶν ὁποίων σὲ ἐμφανὲς σημεῖο ὑπάρχει τὸ σχῆμα τοῦ Τιμίου Σταυροῦ θεωρεῖ ὅτι ἡ τοιαύτη χρῆση τοῦ σχήματος τοῦ Τιμίου Σταυροῦ συνιστᾷ βεβήλωση, ἐξύβριση, ἀσέβεια καὶ προσβολὴ τοῦ Λυτρωτικοῦ Συμβόλου τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεώς μας... ἐκφράζει τὸν ἀποτροπιασμό της ... καὶ ζητεῖ τὴν ἀπόσυρση ἀπὸ τὴν ἀγορά».

Η ΑΣΘΕΝΕΙΑ ΤΟΥ 21ου ΑΙΩΝΑ

Ἡ ἀεροπορικὴ τραγωδία τῶν Ἄλπεων ἐπανεφέρε στὴν ἐπικαιρότητα τὴν ἀσθένεια τοῦ 21ου αἰῶνα. Σύμφωνα μὲ τὴν ἀνακοίνωση τοῦ Παγκόσμιου Ὄργανισμοῦ Ὑγείας «εἶναι ἤδη καταθλιπτικὸ τὸ 17% τοῦ παγκόσμιου πληθυσμοῦ. Μόνο στὶς ΗΠΑ, ἡ κατάθλιψη ἔχει ἓνα κόστος σὲ ἀπώλεια παραγωγικότητας, περίπου 50 δις δολάρια. Γιατὶ τόση κατάθλιψη; Στὸ ἐρώτημα αὐτὸ προσπαθοῦν νὰ ἀπαντήσουν δεκάδες οἰκονομολόγοι, ἱστορικοὶ, ψυχίατροι καὶ μιὰ σωρεία ὑποθέσεων καὶ ἐρμηνειῶν ἔχει κατακλύσει τὴν ἐντυπη σκέψη. Ὅπως: Ἐχομε λόγους νὰ εἴμαστε ἀπαισιόδοξοι. Ἡ ἀνασφάλεια -πουθενὰ δὲν ὑπάρχει μιὰ ἀσπίδα ἀπόλυτης προστασίας- γκρέμισε τὸν ἐφησυχασμὸ τῆς εὐημερούσας δυτικῆς ὁμαλότητας. Οἱ φανατισμοὶ θεωρεῖται, τὸ περιβάλλον μολύνεται καὶ καταστρέφεται, ἡ ἐπιστήμη ἔχει συνδεθεῖ μὲ τὴν οἰκονομία, ἡ φτώχεια διογκώνεται, ἡ ἀνεργεία καλπάζει, ἡ βία αὐξάνεται, οἱ συγκρούσεις καὶ οἱ πόλεμοι πληθαίνουν, ἡ ἠθικὴ ἐκπτώση τείνει νὰ ἐπικρατήσῃ παντοῦ». Καὶ εἶναι ἐπόμενο. Τὸ γεγονός ὅτι ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος φυλακίστηκε στὸν ἑαυτὸ του, μεταφυσικῶς ἄστεγος καὶ κοσμοθεωριακῶς ἔρημος, εἶναι ὁ κύριος λόγος τῆς ἐσωτερικῆς του ἀγωνίας καὶ ἀνασφάλειας, τοῦ ἀγχους ποὺ τὸν βασανίζει. Ἀποθώντας ὁ ἄνθρωπος τὴν ἔννοια τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη του στὴν πατρικὴ πρόνοια καὶ προστασία Του, φυγαδεύει τὴν ψυχικὴ του ἡρεμία καὶ γαλήνη, ὡς «ἐλπίδα μὴ ἔχων καὶ ἄθεος ἐν τῷ κόσμῳ» (Ἐφεσ. β' 12).

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΞΕΧΑΣΑΝ ΤΟΝ ΘΕΟ

Προκλητικὸς κάνει τὴν ἐπανεμφάνισή του ὁ ἀθεϊσμός. Ὁ ὑπουργὸς Οἰκονομικῶν αὐτοαποκαλεῖται «ἀθεραπευτὰ ἄθεος». Τὸν ἀθεϊσμό του διακήρυξε -καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ἐπίσκεψή του στὴ Ρωσία- ὁ ὑπουργὸς Ἐξωτερικῶν. Γι' αὐτὸ, θὰ λέγαμε, οἱ ἐκβαθῶν λόγοι τοῦ μεγάλου ἀγωνιστῆ τῆς ἐλευθερίας Ἀλεξάντερ Σολζενίτιν ἔχουν ἰδιαίτερη σημασία καὶ διαρκῆ ἐπικαιρότητα: «Πρὶν ἀπὸ μισὸ αἰῶνα, ὅταν ἀκόμα ἤμουν παιδί, θυμᾶμαι ἀρκετοὺς ἡλικιωμένους ποὺ ἔδιναν τὴν ἐξῆς ἐξήγηση γιὰ τὴ μεγάλη συμφορὰ ποὺ βρῆκε τὴ Ρωσία μὲ τὴν ἐπικράτηση τοῦ Μαρξισμοῦ: "Οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ξεχάσει τὸν Θεὸ καὶ γι' αὐτὸ συμβαίνουν ὅλα αὐτὰ". Ἐκτοτε ἔχω ἀφιερῶσει σχεδὸν πενήντα χρόνια, μελετώντας τὴν ἱστορία τῆς ἐπανάστασης. Κατὰ τὴ διάρκεια αὐτῆς τῆς ἐρευνας ἔχω διαβάσει ἑκατοντάδες βιβλία, ἔχω συλλέξει ἑκατοντάδες προσωπικὲς μαρτυρίες καὶ ἤδη ἔχω ἐκδώσει ὀκτὼ τόμους στὴν προσπάθεια γιὰ καθαρισμό τῶν ἐρειπίων ποὺ ἄφησε ἡ ἀναστάτωση. Ἀλλὰ ἂν μὲ ρωτοῦσαν σήμερα, γιὰ νὰ διατυπώσω, ὅσο λακωνικὰ εἶναι δυνατόν, τὴν πρώτη αἰτία τῆς καταστροφικῆς ἐπανάστασης, ποὺ καταβρόχθισε περισσότερα ἀπὸ 60 ἑκατομμύρια συμπατριωτῶν μας, δὲν θὰ μπορούσα νὰ ἀπαντήσω ἀκριβέστερα ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπαναλάβω: Οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ξεχάσει τὸν Θεὸ καὶ γι' αὐτὸ συνέβησαν ὅλα αὐτὰ».

«ἮΛΘΕ Η ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΜΦΟΡΑ...»

Ἔτσι ἄρχισε τὴν ὁμιλία του ὁ Σολζενίτιν, κατὰ τὴν παραλαβὴ τοῦ βραβείου Τέμπλετον στὴν Ἀγγλία τὸν Μάιο τοῦ 1983. Ξέχασαν τὸν Θεὸ καὶ συνέβησαν ὅλα αὐτὰ. Ξέχασαν τὸν Θεὸ καὶ ἦλθε ἡ μεγάλη συμφορὰ. Ξέχασαν τὸν Θεὸ καὶ ἦλθαν οἱ τύρανοι νὰ πάρουν τὴ θέση Του. Καὶ συνεχίζει ὁ ἴδιος: «Οὐδέποτε ἡ ἀνθρωπότητα γνώρισε τέτοια ὀργανωμένη καὶ στρατοκρατικὴ ἀθεΐα καὶ πεισματικὰ κακόβουλη, ὅπως διδάσκεται ἀπὸ τὸν Μαρξισμό. Μίσος κατὰ τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ κινητήρια δύναμη τοῦ φιλοσοφικοῦ συστήματος τῶν Μάρξ καὶ Λένιν. Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ πιὸ θεμελιῶδες ἀπὸ τὶς πολιτικὲς καὶ οἰκονομικὲς τους ἀξιώσεις... Ἀλλὰ ὁ κομμουνισμὸς εἶναι καταδικασμένος ποτε νὰ μὴ νικήσῃ τὸν Χριστιανισμό...». Ἀληθινὰ προφητικοὶ λόγοι. Οἱ ἄνθρωποι στὴ θλίψη τους θυμήθηκαν τὸν Θεὸ. Τὸν θυμήθηκαν τὴ νύχτα τῆς μεγάλης δοκιμασίας. Καὶ ζύπνησαν ἀπὸ τὸ λήθαργο τῆς ἀποστασίας. Καὶ ἄρχισε ἡ ἀντίστροφη μέτρηση, ἡ μετάνοια. Καὶ μὲ τὴν πίστη, ποὺ ἀτσάλωνε τὸ φρόνημα καὶ γιγάντωνε τὴ θέληση γιὰ τὴν ἀποτίναξη τοῦ ἀθεϊστικοῦ ζυγοῦ τῆς τυραννίας, ἦλθε ἡ πολυπόθητη ἐλευθερία. Ἡ πίστη ἔδειξε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά, πῶς εἶναι «ἡ νίκη ἢ νικήσασα τὸν κόσμον» (Α' Ἰωάν. ε' 4).

ΚΩΔΙΚΟΣ:
01 1290

«ΖΩΗ»
Ἰπποκορότους 189
114 72 ΑΘΗΝΑ